

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sèrie C - Número 908

Vuitè període

Dijous, 22 de juliol de 2010

Comissió de Cooperació i Solidaritat

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. JOAN FERRAN I SERAFINI

Sessió núm. 28

S U M A R I

Proposta de resolució

sobre el compromís de l'Estat espanyol amb la defensa dels drets humans (tram. 250-02879/08) p. 3

Projecte

del Pla director de cooperació al desenvolupament 2011-2014 (tram. 259-00003/08) p. 4

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 28

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia i tretze minuts. Presideix el Sr. Ferran i Serafini, acompanyat de la vicepresidenta, Sra. Camats i Luis, i de la secretària, Sra. Fortuny i Torroella. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Palomares Amat.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alòs Lòpez, Sra. Figueras i Ibàñez, Sr. Morell i Comas, Sra. Pifarré i Matas, Sra. Rigau i Oliver, Sra. Ruiz i Isern i Sr. Rull i Andreu, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Carreras i Jordi, Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Comín Oliveres, Sra. Ferrer Valls, Sra. Figueras i Siñol, Sr. Pérez Ibàñez i Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca, Sr. Carrillo Giralt, Sr. Estradé i Palau i Sr. Valls i Fuster, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Luna i Vivas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Domingo Domingo, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el vicepresident del Govern, Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, el secretari general del departament de la Vicepresidència, Sr. Rafael Niubò i Baqué i el director general de la Direcció de Cooperació al Desenvolupament i Acció Humanitària, Sr. David Minoves i Llucà.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre el compromís de l'Estat espanyol amb la defensa dels drets humans (tram. 250-02879/08). Sra. Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Sr. Antoni Comín Oliveres, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Sr. Miquel Carrillo Giralt, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Sr. Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Sr. José Domingo Domingo, del Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 743, 35).

2. Projecte del Pla director de cooperació al desenvolupament 2011-2014 (tram. 259-00003/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Projecte del Pla director i, si escau, de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 752, 3).

El president

Obrim aquesta sessió de la Comissió de Cooperació i Solidaritat, segurament –possiblement– la darrera d'aquest període de sessions.

I ho fem amb la compareixença del vicepresident del Govern de Catalunya, però abans, amb una proposta de resolució que teníem pendent, per poder concloure ja d'una manera definitiva les feines d'aquesta comissió, que han estat prou intenses en aquests darrers mesos.

Proposta de resolució

sobre el compromís de l'Estat espanyol amb la defensa dels drets humans (tram. 250-02879/08)

Per tant, si a vostès els sembla bé, passariem a formular el primer punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre el compromís de l'Estat espanyol amb la defensa dels drets humans. I com que està signada per tots els grups de la cambra, els demanaria a vostès qui és el que en fa de portaveu, tenint en compte que hi han alguns elements dins de la proposició que caldria, per indicació el senyor lletrat i per ser coherents amb el que es pretén que sigui un Parlament..., que haurien de ser retocats i revisats. *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Antoni Comín i Oliveres. Endavant.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Brevíssimament. Com saben els grups, aquesta proposta de resolució el que demana és que l'Estat espanyol es comprometi del tot i fins al final amb la defensa dels drets humans. M'estalvio d'explicar-ne l'exposició de motius.

I llavors, en la part resolutiva, el redactat original de la proposició estava pensat per al moment en què el Govern espanyol ostentava la presidència de torn del Consell de la Unió Europea. El primer punt demana..., expressa el convenciment que Espanya ha de mostrar el seu compromís amb els drets humans mitjançant accions concretes; el segon demana que el Govern espanyol assumeixi el compromís de promoure, tant en les cimeres com en les reunions bilaterals, les accions necessàries per aconseguir avenços en aquest terreny, i, el tercer, que s'informi del treball fet en aquest àmbit durant la presidència europea.

Llavors, simplement per comunicar –i que consti en el diari de sessions– que els sis grups parlamentaris hem acordat tres esmenes, que es podrien considerar pràcticament tècniques. Però, en qualsevol cas, com que són esmenes acordades per la unanimitat dels sis grups, doncs, entenem que no hi ha problema per aprovar la proposició, no tal com ha estat registrada sinó d'acord amb aquesta esmena que passo a explicar.

En el primer punt, on deia: «El Parlament de Catalunya expressa el seu convenciment que Espanya, com a estat que ostenta la presidència de torn del Consell de la Unió Europea, ha de mostrar el seu compromís», etcètera, suprimim l'incís «com a estat que ostenta la presidència de torn del Consell de la Unió Europea».

El segon punt queda igual com està escrit.

I el tercer punt, on deia «demana al Govern espanyol que al final de la seva presidència informi el Congrés», etcètera, l'incís «al final de la seva presidència» quedaria substituït pel següent incís: «un cop finalitzada la seva presidència de torn del Consell de la Unió Europea». I, al final del punt, després d'«informi el Congrés de les accions empreses i els avenços assolits amb relació als casos de violació dels drets humans», s'hi afegiria: «durant aquesta presidència».

I, per tant, amb aquestes tres esmenes quedaria presentada, jo entenc que en nom dels sis grups parlamentaris, la proposta de resolució.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Comín.

Entenc, per les seves paraules i pels assentiments que he vist que feien els diferents portaveus, que podríem passar a donar per aprovada per assentiment aquesta proposició, en el sentit que cap de vostès s'ha manifestat d'una manera diferent, i que sembla que té el consens de tots vostès. *(Pausa.)*

Per tant, donem per clos aquest primer punt de l'ordre del dia.

Projecte

del Pla director de cooperació al desenvolupament 2011-2014 (tram. 259-00003/08)

I passem, ara sí que puntualment, al segon punt de l'ordre del dia, que és el Projecte del Pla director de cooperació al desenvolupament 2011-2014, que és presentat pel vicepresident del Govern de Catalunya, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, a qui passo immediatament la paraula. Endavant, vicepresident.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin que abans d'entrar pròpiament en matèria tingui un instant de record cap a qui va ser diputat d'aquesta cambra –i senador, també–, el diputat Joan Prats, en la primera legislatura, que va ser en tot moment una persona preocupada per molts temes, però entre altres pel tema que avui ens ocupa aquí, el tema de la cooperació, el tema de la solidaritat internacional. I, per tant, és bo que aquest Parlament, quan correspongui, doncs, ja hi farà la sessió necrològica corresponent..., però em semblava adequat que en una comissió d'aquestes característiques, tenint en compte que fa escassament dos mesos de la seva desaparició, havíem de tenir també un record cap a la seva memòria, fet amb dignitat, amb respecte i amb afecte, com el que jo ara faig.

Avui presentem el Pla director de cooperació al desenvolupament de la Generalitat 2011-2014 per al seu debat i per a la seva votació posterior. El pla director és el principal instrument de planificació de la política de cooperació al desenvolupament que té el Govern de Catalunya. Aquest pla estructura el tercer cicle de planificació de la política de cooperació al desenvolupament duta per la Generalitat. És un pla que fixa els principis i valors, les prioritats geogràfiques i els objectius estratègics que guiaran les actuacions en matèria de cooperació.

El projecte de pla és un document que es vol resultat del consens, d'un intens procés de participació, que va

començar ja el mes de setembre passat i que ha permès debatre aspectes rellevants amb relació al que nosaltres considerem que és el valor afegit, la singularitat de la cooperació catalana, i sobre com fer de la cooperació catalana una cooperació eficaç i de qualitat, i al mateix temps recollir –ser capaços de recollir– les principals inquietuds i expectatives dels actors implicats.

Avui presentem, doncs, el darrer pla d'un cicle de planificació llarg, de dotze anys, que ja es va iniciar amb aquesta voluntat de tenir una mirada llarga, de llarg abast, amb el Pla director de 2003-2006. Aquest nou pla compagina aspectes de continuïtat, com per exemple el manteniment dels països prioritaris o de les tres grans línies estratègiques –desenvolupament, acció humanitària i educació per al desenvolupament–, amb altres orientades a l'actualització, innovació i exploració d'instruments, objectius i prioritats que hauran de servir, al seu torn, per alimentar futurs cicles de planificació.

El pla director neix en un context marcat per la crisi econòmica i financera mundial que ha obligat a fer un exercici de contenció pressupostària obligat. En aquest escenari, l'aposta per la millora continuada en la qualitat de la política de cooperació ha esdevingut una de les eines principals per no malbaratar els recursos.

I, en aquesta línia, el pla referma el compromís amb l'agenda d'eficàcia de l'ajut adoptada en el marc de la Declaració de París, fa cinc anys, i revisada per mitjà del Programa d'acció d'Accra del 2008. L'impuls de la qualitat és acompanyat per la millora dels mecanismes de participació dels agents de cooperació i desenvolupament, tant catalans com dels països socis, en la definició, execució i avaluació de la política de cooperació al desenvolupament. I, també, aquest pla incideix en la millora de la coherència en l'acció dels diferents departaments i organismes autònoms de la Generalitat en la promoció del desenvolupament.

El desplegament de l'agenda de l'eficàcia i de la qualitat és una condició indispensable però no suficient per millorar la capacitat transformadora i l'impacte de la cooperació al desenvolupament que es promou des de Catalunya.

En coherència amb l'anterior cicle de planificació, el Pla director 2011-2014 reafirma el seu compromís amb, primer, l'equitat entre les dones i els homes; segon, el respecte integral i la consolidació dels drets humans, la governança democràtica i l'enfortiment del teixit social, i, en tercer lloc, la sostenibilitat del desenvolupament en la seva triple dimensió social, ambiental i econòmica. Aquests objectius han de guiar totes les actuacions de cooperació de la Generalitat. De fet, la transversalització d'aquests és fonamental per promoure canvis profunds en les estructures que incideixen sobre els processos de desenvolupament dels països socis i també sobre les relacions entre el sud i el nord.

Previsiblement, el Pla director 2011-2014 continua apostant pel paradigma del desenvolupament humà sostenible, entès com aquell procés que, d'acord amb autors com el premi Nobel d'Economia Amartya Sen, persegueix l'ampliació de les capacitats de les persones; és a dir, que puguin disposar d'un ventall més ampli

d'opcions i satisfer necessitats vitals de diferent naturalesa.

També, i aquesta és una novetat del nou cicle de planificació, el pla s'ha volgut fer ressò d'altres concepcions del benestar que han assumit alguns dels nostres països socis en exercici del seu lideratge, com el concepte «bon viure», a l'Equador, i que fan una reinterpretació del desenvolupament d'acord amb les cosmovisions locals característiques de cada indret i de cada context sociocultural.

Aquest pla és el resultat, també, d'un esforç per identificar quin és el valor afegit de la cooperació catalana; o, dit d'altra manera, quin és el senyal d'identitat que no només ens caracteritza sinó que, a més, ens defineix amb relació a la resta d'actors de la comunitat internacional de donants. Aquest exercici de mirada interna, d'introspecció, ens ha permès filar més prim i determinar amb més exactitud en què, amb qui, com i on podem contribuir al desenvolupament de manera més eficaç.

El «què», en primer lloc, ens porta a parlar de l'especialització sectorial. Certament, el nou pla, com els anteriors, abraça un nombre significatiu de sectors, cadascun d'ells definits minuciosament per mitjà dels objectius específics i els resultats proposats. El pla avança en la concentració de l'ajut en els set objectius estratègics de la línia de desenvolupament, que augmenta cinc punts percentuals respecte al pla director anterior, fins a assolir el 85 per cent.

L'interrogant «amb qui» ens porta a parlar del mapa d'actors de la cooperació catalana, una cooperació que està formada per una pluralitat d'actors públics i privats implicats tant en el disseny com en la implementació d'aquesta política pública. Tal com ja recull, d'altra banda, la Llei de cooperació, la principal especificitat del model de cooperació és la concepció de la intervenció pública com a complementària i impulsora de les iniciatives cíviques de solidaritat i de cooperació. D'aquí que el pla director proposa l'establiment d'aliances estratègiques que permetin posar en valor l'expertesa de cadascun dels actors de cooperació al desenvolupament al mateix temps que promouen una acció concertada en els països socis i també a Catalunya. Alhora, es vol involucrar progressivament aquells actors no tradicionals de la cooperació però amb capacitat d'incidència en els processos de desenvolupament i de cooperació al desenvolupament.

Relacionat amb l'anterior, el «com» ens porta a parlar de les modalitats de cooperació. Si bé el pla manté les quatre grans modalitats de cooperació del pla anterior –la bilateral directa, la multilateral, la d'iniciativa d'altres actors i la cooperació concertada–, es fa una clara aposta per potenciar aquesta darrera. La modalitat concertada s'erigeix com un dels valors afegits de la cooperació catalana en tant que les fórmules de coordinació, cooperació i col·laboració públicoprivades que promou són un reflex del model de governança pròpiament català, i aquesta és una riquesa que no només s'ha de preservar sinó que des del Govern també s'ha de promoure. D'una banda, i vinculat al desplegament de les modalitats, el pla estableix com a resultats a assolir que la societat catalana gestioni un mínim del 60 per cent

de l'ajut oficial al desenvolupament i que la xifra absoluta destinada cada any a les convocatòries a projectes i programes de les organitzacions no governamentals del desenvolupament no sigui inferior a la de l'any anterior.

Finalment, l'«on» –«on»–, ens porta a parlar de les prioritats geogràfiques. El pla estableix –el pla anterior– tres grans grups de prioritització geogràfica. Deia: «Els països i pobles prioritaris, els països preferents i els països menys avançats.» El pla actual manté el mateix llistat de «països i pobles prioritaris», però n'incrementa la concentració de l'ajut, que passa del 60 al 70 per cent de la línia de desenvolupament.

El canvi més important respecte al pla anterior 2007-2010 fa referència, però, a la substitució del grup de «països preferents» per la categoria de «regions preferents». Sovint, les necessitats de desenvolupament sobren fronteres i no corresponen a una lògica territorial, no coincident, doncs, amb els marcs jurídics que delimiten els estats. Determinades qüestions vinculades al desenvolupament, que van des de la vulneració de drets col·lectius i dels drets de les dones als conflictes o les pautes recurrents d'exclusió i marginalitat, o l'accés i la gestió dels recursos naturals, presenten elements comuns, supraestats o supranacionals, en clau d'ampli abast regional. En conseqüència, determinats processos d'ampliació de capacitats, oportunitats i llibertats es poden impulsar de manera més òptima a través, per exemple, d'organitzacions, xarxes o moviments d'abast regional. En aquest sentit, el pla identifica quatre regions preferents: la regió andina i Amazònia; la regió mesoamericana; la regió mediterrània i la regió d'Àfrica occidental. El 80 per cent dels recursos de la línia de desenvolupament s'hauran de concentrar en aquestes regions.

De manera complementària, i en aplicació dels compromisos internacionals, el pla proposa concentrar-ne una quarta part, el 25 per cent de l'ajut oficial al desenvolupament del Govern –ajut oficial esmerçat a països del sud–, als països menys avançats.

A més, donant continuïtat al pla director anterior, l'establiment d'aquest triple ventall de prioritització resulta compatible amb el fet d'adreçar recursos i esforços a pobles o països sensibles per a la cooperació catalana i que compten ja amb una llarga trajectòria de solidaritat. Aquest és el cas de països, pobles o regions en situació de postconflicte bèl·lic, sotmesos a bloqueig o objecte de greus vulneracions dels drets humans.

Una altra novetat del pla és l'establiment d'una planificació orientada a resultats de desenvolupament. Com vostès deuen haver pogut comprovar s'ha fet un gran esforç per fer un document de planificació amb compromisos concrets, identificables i mesurables. Els quadres de resultats que es troben al final de gairebé tots els capítols del pla recullen aquests compromisos, que no només serveixen per marcar el full de ruta per als propers quatre anys, sinó que hauran de facilitar els exercicis de seguiment i avaluació, aspectes claus, aquests, que contribuiran a millorar la rendició de comptes de l'acció de govern en aquesta política determinada.

El pla anterior va posar l'èmfasi a reforçar la planificació estratègica de la política de cooperació mitjançant l'elaboració d'estratègies geogràfiques sectorials i relatives als instruments i a les modalitats. Correspon al proper cicle que inaugura aquest pla desplegar els processos de seguiment i avaluació en l'àmbit estratègic operatiu i intraorganitzacional. Així, els mecanismes de seguiment i avaluació han d'orientar-se a l'anàlisi quantitativa i qualitativa del nivell d'assoliment dels objectius, accions i resultats previstos, les dificultats sorgides, els processos promoguts i, a més llarg termini, els impactes generats. El resultat de l'anàlisi servirà per generar aprenentatges i recomanacions, amb l'objectiu de millorar la nostra planificació i, de manera particular, el nostre impacte en l'impuls del desenvolupament humà sostenible i la reducció de la pobresa i les desigualtats en els països del sud.

L'assoliment dels principals compromisos d'aquest pla requereix una millora en paral·lel de les capacitats dels actors públics i privats de la cooperació al desenvolupament de la Generalitat. La gestió d'un volum significatiu de recursos, el desplegament efectiu dels principis de qualitat i eficàcia de l'ajut i dels objectius transversals, o, com dèiem fa un instant, l'impuls del seguiment i l'avaluació orientats a resultats de desenvolupament així ho recomanen.

El pla prioritza..., continua enfortint les capacitats institucionals, organitzatives i humanes dels òrgans rectors i executors de la política de cooperació al desenvolupament i, en concret, dels dos instruments bàsics: la direcció general i l'agència catalana. De manera paral·lela es proposa reforçar les capacitats dels altres actors a través de la millora i la racionalització de la formació teòrica i pràctica d'aquest reforçament institucional. Per tal d'assolir aquest compromís, el pla preveu destinar-hi entre un 3 i un 5 per cent de l'ajut oficial al desenvolupament.

D'acord amb el que preveu la llei, aquest pla s'acompanya d'un escenari econòmic pluriennal per a l'assoliment dels compromisos establerts. L'escenari marca com a objectiu a assolir el 0,077 del PIB de Catalunya l'any 15, amb un creixement anual lineal equivalent a un percentatge del PIB del 0,088 durant el període 2011-2014. Cal dir que aquest escenari es completa amb una banda superior que en condiciona l'evolució. En aquest sentit, la taxa d'increment anual de la despesa en cooperació al desenvolupament de la Generalitat no podrà superar el percentatge de creixement dels ingressos corrents incondicionats del mateix exercici pressupostari, encara que el Govern podrà decidir, si ho creu adequat, superar aquest topall segons convingui.

No voldria concloure aquesta presentació sense destacar com s'ha elaborat el pla director. D'una banda, el pla ha estat fruit de la voluntat d'un ampli procés d'estudi, informació, consulta, participació, en el qual Generalitat i actors de la cooperació catalana han treballat de manera conjunta, i que ha pogut comptar, també, amb la participació d'alguns de vostès. I, per altra banda, és fruit de l'avaluació de l'experiència precedent, tal com aconsella i recomana la Llei de cooperació. Des del mes de setembre de l'any passat fins al mes de febrer d'enguany s'han reunit diferents grups de treball per deba-

tre documents de posicionament i generar consensos al voltant de diferents temàtiques, com l'eficàcia de l'ajut, l'educació per al desenvolupament i el valor afegir de la cooperació catalana. Les conclusions d'aquests grups de treball han estat determinants, claus per alimentar l'exercici d'elaboració del pla director.

També ha estat de molta utilitat l'assessorament de la comissió de persones expertes que es va constituir per acompanyar, des del començament fins al final, aquest procés d'elaboració del nou pla director. Un procés que, com destacava, també ha comptat amb una avaluació de l'experiència precedent, que ha consistit en una anàlisi quantitativa i qualitativa de la implementació del pla director anterior i que ha anat acompanyat de claus interpretatives sobre el grau d'assoliment dels objectius que aquest preveia, i d'una proposta de recomanacions per al nou cicle de planificació.

El pla director que vostès tenen entre les mans –que han tingut, que han pogut llegir– és, doncs, resultat d'una reflexió conjunta i compartida del Govern i d'actors de la cooperació catalana. Perquè només així, amb la suma d'esforços i de complicitats, podem ser capaços de millorar la qualitat i l'impacte de la política pública catalana de cooperació al desenvolupament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable vicepresident. Permetin-me que doni també la benvinguda al senyor Rafel Niubò, secretari general del departament, i al senyor David Minoves, que no ho he fet amb anterioritat, així com a les persones que ens acompanyen de l'agència catalana i de les diferents ONG que avui estan amb nosaltres.

Procedirem ara immediatament al posicionament dels diferents grups per ordre de presentació de les seves esmenes, i en primer lloc té la paraula el senyor José Domingo, del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Las enmiendas que ha presentado el Grupo parlamentario Mixto obedecen fundamentalmente a una discrepancia de raíz con el contenido del plan director presentado. Si bien es cierto que las políticas de cooperación no son neutras, y eso es evidente que es así, sin embargo la idea y objetivo principal de las enmiendas presentadas por nuestro grupo han sido las de desideologizar un texto que se caracteriza en gran parte por una visión parcial y altamente etnocéntrica de la política de cooperación.

Al igual que en cualquier política relacionada con la infancia el fin último y la consideración que debe regir cualquier estrategia o actuación es el bien del menor y no el interés, sea cual sea, de sus tutores, en la política de cooperación y desarrollo la finalidad, los criterios que definan las políticas concretas han de ser siempre –y exclusivamente, a poder ser– en beneficio de los países receptores y de su desarrollo en base a sus necesidades y demandas, y planteados, desde luego, desde la perspectiva de aquellos. Esto es así no sólo con el objeto de hacer actores a los partícipes en sus propios proce-

sos de desarrollo, sino con el objeto de inmiscuirse lo menos posible en los asuntos internos de estos países, salvo en aquellos aspectos que afectan a las necesidades esenciales y derechos básicos de sus habitantes.

Esta idea es ampliamente reconocida en las líneas generales de la cooperación y es expresamente prevista en el Programa de acción de Accra y la Declaración de París sobre la eficacia de la ayuda al desarrollo. En esta última, en la Declaración de París, se definen los conceptos básicos para la cooperación al desarrollo para el siglo XXI, y entre ellos toman especial incidencia el concepto de apropiación y el de alineación, que han de delimitar la planificación de la ayuda al desarrollo.

El objetivo es hacer a los países receptores actores protagonistas implicados en su propio desarrollo, abandonando el papel de receptores pasivos y siendo ellos los que definan sus intereses y objetivos de desarrollo. De este modo, de acuerdo con el concepto de apropiación, el país donante se compromete a respetar el liderazgo de los países socios, que deben desplegar sus propias estrategias de desarrollo. Complementariamente, según el concepto de alineación, los donantes han de alinearse con las estrategias de sus socios y para ello se comprometen a basar su apoyo en las estrategias de desarrollo nacional de éstos.

El seguimiento y plasmación de estos dos conceptos en el Plan director de cooperación que hoy se presenta evidencia sus limitaciones y el pecado original que lo atraviesa desde la primera hasta la última de sus páginas. El plan director que se ha presentado hoy aquí por el vicepresidente se envuelve a veces en un lenguaje excesivamente críptico, a veces incluso con contenidos que podemos definir casi cómicos. Y, si bien con una apariencia políticamente correcta, sin embargo a nuestro juicio es una proyección de determinadas ensoñaciones y fantasmas de algunos de los actores políticos que han contribuido a su diseño.

Es una pretensión irresponsable, a nuestro juicio, utilizar la ayuda al desarrollo para hacer proselitismo ideológico y utilizar a los países socios como herramientas y altavoces de las filias y fobias de la política interna catalana. En este sentido, el plan es definitivamente, a nuestro juicio, etnocéntrico, en el sentido en que lo define el diccionario de la Real Academia Española. Ya saben ustedes que «etnocentrismo» es «la tendencia emocional que hace de la cultura propia el criterio exclusivo para interpretar los comportamientos de otros grupos, razas o sociedades». Parafraseando dicha definición, podríamos decir que el Plan director de cooperación al desarrollo está contaminado de principio a fin por esa tendencia emocional, haciendo de la política interna propia y los fines ideológicos propios el criterio preferente para interpretar las necesidades y prioridades de otras sociedades.

Sirva como ejemplo la lectura que el plan hace de acuerdos internacionales como la Declaración de París sobre la eficacia de la ayuda al desarrollo, o conceptos claves como el mencionado anteriormente de «apropiación». De acuerdo con el plan director, la Declaración de París sobre la eficacia de la ayuda al desarrollo hace un reconocimiento explícito del papel de los gobiernos

descentralizados en los procesos de desarrollo –página 13. Si es explícito el reconocimiento pensé que debía ser fácilmente localizable en la Declaración de París. Sin embargo, no he podido encontrar en todo el texto una sola mención, ni expresa ni indirecta, a la descentralización, y los conceptos «regional» y «local» solo se utilizan para hablar de la aplicación de las políticas de desarrollo «a escala global, regional y local», en un sentido puramente denotativo y carente de la significación política que pretende el plan.

En relación al principio de apropiación, para el plan director –página 14– el aspecto más relevante de este es la implicación de los gobiernos descentralizados, organizaciones feministas y pueblos minorizados en la definición de los planes de desarrollo, y la posibilidad de trabajar por el refuerzo de las capacidades de los gobiernos regionales homólogos. En la Declaración de París no existe ni rastro de esto.

Es decir, una broma inquietantemente familiar, que nos resulta conocida a lo largo de esta legislatura. Estamos ante un auténtico pase de modelos de todas y cada una de ciertas obsesiones, de las razones de ser de este Gobierno y en concreto de alguno de los partidos de este Gobierno: del nacionalismo, derechos colectivos, potenciación de lenguas minoritarias..., disfrazados de indigenismo. ¿Son estas realmente las prioridades que han de constituir las señas de identidad de la cooperación catalana, tal como se pone de manifiesto en el contenido del plan? ¿Necesita una persona que viva en una aldea remota sin la mínima asistencia, servicio o comunicación estas señas de identidad como prioridades? ¿No necesitará mejor atención sanitaria, educación, suministro de agua o un modelo económico desarrollado, o el reconocimiento de su hecho diferencial, más que la potenciación de la lengua local minorizada? Con independencia de que se potencie, que no tenemos nada en contra, pero únicamente quiero hacer hincapié en determinadas focalizaciones.

El plan director que se presenta pone en pie de igualdad ambos conceptos y apuesta por el refuerzo de las identidades locales. Las consecuencias que esto pueda tener para los pueblos indígenas le son relativamente..., indígenas. Ignora el plan, de manera interesada, que estos conceptos no gozan del mismo prestigio intelectual en Europa, o en Cataluña, que, digamos, en Mozambique, en Marruecos o en Argelia. De hecho, ser de una u otra cultura minorizada puede ser la autopista más rápida hacia determinados desastres, en determinados contextos. Para el plan director este no es el tema. El plan ve en todos los ámbitos una oportunidad de reafirmación y de refuerzo de sus estrategias políticas a nivel de Cataluña.

Y lo mismo ocurre con el énfasis en la participación en organismos internacionales, convirtiendo la ayuda al desarrollo en un elemento de pretendida acción exterior. ¿Cuál es el interés de los países socios en que Cataluña incremente su presencia en los foros generalmente reservados a los estados? ¿Responde esta estrategia a los conceptos de «apropiación» y «alineación»? También. Pero, evidentemente, se debe hacer siempre en su justa y ponderada medida.

Hay un aspecto, a nuestro juicio nuclear en el plan, que es lo que se obvia. Y se obvia la existencia del Plan director de cooperación española y la propia Ley de cooperación española, en la que también se incluyen unos ámbitos estratégicos esenciales y en que también se incluye, como fundamental, el principio de armonización. Creo que este aspecto, digamos, quiebra el plan y lo hace realmente poco eficaz, puesto que si tenemos en cuenta que la línea del Plan director español 2009-2014 precisamente hace hincapié en la necesidad de establecer políticas de cooperación, precisamente –en torno, y tomando como guía a la Declaración de Accra– para que sean mucho más eficaces, aquí o se pasan de lado o se soslayan o se dejan sencillamente como una mera referencia anecdótica en una cita obligada pero que carece de cuerpo formal, que carece de intencionalidad.

Un aspecto a nuestro juicio determinante, desde luego, es el hecho de que, si bien es cierto que en alguna ocasión la política de cooperación ha contribuido a formar parte de la política de acción exterior de los países, también es verdad que el plan director español cambia esa tendencia. Y, en concreto, me gustaría leer un párrafo de este plan: «Si en el ciclo anterior» –se refiere al ciclo anterior del plan director español, no al que viene, al que está actualmente vigente– «la política de cooperación pasó a formar parte esencial de la política exterior y definitoria de su naturaleza, en el ciclo 2009-2012 el reto es convertir a los objetivos del desarrollo –y a los Objetivos del milenio, especialmente– en uno de los referentes principales de la política de gobierno; una política que trascienda a la de cooperación para convertirse en una política integral para el desarrollo común, y compartida, que sea señal de identidad de España en la esfera internacional.» Yo creo que este es el objetivo: realmente, hacer una política integral que abarque muchos aspectos y que sea claramente coordinada con la cooperación española.

Algunas de las enmiendas que se han planteado por parte de nuestro grupo han ido dirigidas a esos enfoques: fundamentalmente, tratar de desideologizar el plan que en exceso existe, a nuestro juicio –y contemplada esta ideología en el ámbito interno, no en el ámbito de la mejora de las políticas de cooperación en los otros países–; hacer realmente una política basada en la asociación para el desarrollo, de manera que sean todos los actores que participen coordinadamente –y en primer plano del ámbito estatal, lógicamente– los que potencien la mejora y eficacia, la calidad y eficacia, de esta política.

Entendemos que realmente la política de señas de identidad a las que ha hecho referencia el vicepresidente en su exposición son precisamente el déficit máximo del propio plan y que lo afecta de manera integral. No estando de acuerdo con el principio básico en que se sostienen estas señas de identidad propias de la cooperación catalana, lógicamente no podemos dar apoyo, si no son aceptadas algunas de las enmiendas substanciales que se han presentado en el periodo correspondiente.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies a vostè, senyor Domingo. Es el torn del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula la senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Abans d'iniciar, doncs, aquesta meua intervenció, voldriem saludar i donar la benvinguda més cordial tant a l'honorable vicepresident del Govern, al secretari general de la Vicepresidència i al director general de Cooperació al Desenvolupament, així com a tots aquells col·laboradors –totes i tots– del Govern que un cop més ens acompanyen avui en aquesta comissió –en aquesta última sessió de Comissió de Cooperació, segurament, com deia el president–, i també una salutació, doncs, especial i cordial a tots els representants, a tots els membres dels diferents actors de cooperació, de pau, que avui també ens han volgut acompanyar.

Aquesta, com bé iniciava el president, és possiblement l'última sessió d'aquesta Comissió de Cooperació i Solidaritat, en acabar, doncs, l'últim període de sessions d'aquesta legislatura i a tocar de la finalització d'aquesta. Una legislatura que deixi'm dir que s'ha caracteritzat, en termes de cooperació, per no assolir gran part de les fites que tots plegats ens havíem marcat, no? Perquè ha estat una legislatura –o ha estat, la legislatura que estem a punt d'acabar– que s'ha caracteritzat per la constant vulneració d'un pla que vàrem aprovar per consens: el pla vigent que està a punt, a punt, d'acabar la seva vigència.

En aquest context, avui vostès –després de molts equilibris i esforços interns, després de moltes presses aferissades, després d'un procés d'elaboració d'un Pla director 2011-2014 a gran velocitat– volen, a més a més, doncs, aprovar aquest pla director que haurà de conduir la cooperació governamental al desenvolupament de la propera legislatura, i que haurà d'implementar segurament un govern diferent al que l'ha redactat. Immersos, doncs –i això no ho volem obviar–, en una precampanya electoral que inevitablement afecta el tràmit d'aquest pla, vostès avui volen aprovar tant sí com sí un pla condicionat totalment pel moment electoral en què ens trobem. Un moment, final de legislatura –a cent dies aproximadament, pel que sembla, que es portin a terme aquestes eleccions que han de proporcionar, doncs, el nou govern, el que sigui–, no és possiblement el millor moment per aprovar un pla que, a hores d'ara, no sabem qui haurà d'implementar, no? No creuen que el govern resultant de la majoria democràtica resultant de les properes eleccions seria una..., bé, el més indicat per elaborar i per redactar un pla que haurà d'implementar?

Miri, se'ls ha de reconèixer que vostès, per elaborar aquest Pla director de cooperació, doncs, han fet feina, n'han fet força. Han portat a terme un procés participatiu, al qual després em referiré, i del qual es pot extreure moltíssima i valuosa informació i sobretot els posicionaments de la societat civil, vàlids –segur– per a qualsevol govern responsable que no dilapidi allò útil que altres governs hagin pogut fer amb encert i que, per tant, escurci i molt els tràmits i el calendari per elaborar

un pla a principi d'una legislatura en la qual s'hauria d'implementar aquest.

És a dir, estem d'acord que part de l'elaboració d'aquest pla, com és el procés participatiu, com és tota la vinculació dels experts, doncs, evidentment s'havia d'endegar abans del finiment d'aquesta legislatura, no? Però el que vostès han fet –en un temps rècord, s'ha de reconèixer– és el procés participatiu..., l'elaboració definitiva –definitiva– del pla. Ja els ha anat bé el tràmit parlamentari del pla, perquè tots sabem que aquest no és el tràmit parlamentari que es mereix una eina tan important com és el pla director –però en tot cas és la que és i la que es recull en el Reglament. A vostès ja els ha anat bé, i a més a més, doncs, avui –perquè tot sembla indicar que acabarà així– acabaran, allò, aprovant-lo i –escolti'm– imposant-lo al proper govern, el que sigui..., i hipotecar així l'actuació del Govern en matèria de cooperació durant la propera legislatura. Això sí, segons els interessos tripartits.

Doncs, mirin, a nosaltres aquí no ens hi trobaran. Perquè nosaltres creiem, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que qualsevol força política amb legítimes aspiracions de governar ha de deixar en mans del govern resultant de les eleccions, el que sigui, doncs, la merescuda tasca d'elaborar un pla que haurà d'implementar durant quatre anys. Altra cosa podria ser o voluntat d'imposar o manca de confiança, i per tant intentar fer allò que saben que potser una majoria democràtica no els permetrà fer en un futur pròxim.

És per tot això que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat una única esmena, de supressió del pla, no tant pel contingut d'aquest, al qual també després em referiré, sinó pel moment i per la forma en què s'ha elaborat i en què s'aprovarà, desestimant i obviat, diríem, un dels pilars fonamentals de la democràcia, com són les majories democràtiques, que tant, tant, han defensat vostès en aquestes darreres legislatures.

Ara deixin-me que els parli una miqueta d'aquest procés participatiu que el vicepresident, doncs, tant lloava, no? Vostès han fet gala d'aquest procés participatiu –i em centro bastant en el procés participatiu de la societat civil, eh? Ha sigut un procés participatiu en el qual vostès –deixin-m'ho dir així– han confós la participació social amb sessions no sé si tant de convenciment..., però sí de divulgació i de difusió de les decisions que el Govern anava prenent per elaborar aquest pla. Un procés de participació –i així els ho he de dir, perquè així ho sento– on pretenien que els grups parlamentaris fóssim els convidats de pedra, però que a més a més poguéssim, fins i tot amb la nostra presència, interferir o condicionar les aportacions dels diferents actors, i de pas així escurçar el tràmit parlamentari. Perquè, escolti'm, és la proposta de resolució –perquè en definitiva ho estem substanciant com una proposta de resolució– que més àgil ha anat: entre el finiment, diguem-ne, de les... –ara no em sortirà (*veus de fons*), exacte, no?–, entre el finiment del període d'esmenes fins que s'ha substanciat han passat quaranta-vuit hores. Jo, la veritat, és la meva primera legislatura, però mai a la vida..., jo com a mínim, experiència pròpia. És més, en aquesta comissió, la veritat és que hem substanciat propostes

de resolució, doncs, amb mesos i mesos i mesos de retard, i algunes d'elles, com hem vist ara, han quedat caduques, no?

Però, bé, en tot cas el procés participatiu, que creiem que és un procés participatiu que ha donat poc de si..., cosa que queda palesa en l'escassa acceptació d'esmenes que ha fet el Govern..., per part de les esmenes que havien fet els diferents actors, no?

I, conjuntament amb aquest procés –aquest gran procés participatiu, doncs, que vostès abans explicaven–, hem de dir-los que el procés d'elaboració i negociació d'esmenes amb el que són els diferents actors ha estat tan o més fugaç que el mateix procés parlamentari, com ara els deia, no? I prova d'això és que moltes de les esmenes que van proposar-los o que els van presentar els diferents actors avui són també presentades pels grups de l'oposició, perquè evidentment vostès no els les van acceptar. Pràcticament, hi han casos en què vostès no van acceptar més que un 20 per cent de les esmenes. De cent esmenes, en van aprovar o en van acceptar escasses vint, no?

Sigui com sigui, per aquests motius, creiem que aquest no és el pla en què la societat civil també es pot sentir còmoda i representada. Perquè, mirin, aquest pla el podríem definir com «el pla del trencaclosques de tants per cent» –de tants per cent de recursos econòmics–, on, això sí, aquests trencaclosques de tants per cent sempre donen com a resultat l'impuls de projectes on l'Administració està implicada, hi pren part, no? Trencaclosques, aquest que els deia, de tants per cent..., acaba afavorint, i així els ho vull dir, aquesta competència que fa tant temps –o que fa algun temps– que el Govern porta a terme vers la societat civil en temes de cooperació, la qual cosa denota, doncs, una manca de confiança –i això els ho he dit moltes vegades– en les mateixes organitzacions que, escolti'm, són capaces, i molt, de negociar amb qualsevol govern el que sigui, per millorar un pla com el que avui vostès ens presenten.

Breument, voldria remarcar alguns aspectes concrets del pla director. Com els hem avançat, nosaltres, doncs, no estem tant en desacord en el text com sí en el moment i en la forma en què vostès l'han volgut aprovar i l'han elaborat, no? I, per tant, compartim part d'aquest pla i celebrem que el pla aposti decididament per l'educació per al desenvolupament, perquè evidentment el coneixement i la sensibilització del nord són fonamentals i imprescindibles, doncs, per a l'eradicació de la pobresa i de les desigualtats al sud, tal com versa..., el pla. I compartim la importància d'apostar per millorar els mecanismes d'avaluació, de seguiment, de planificació per tal de millorar l'eficàcia de l'ajut, que es recull al pla que ens ocupa. Destaquem l'encert també d'aquest pla, no?, a potenciar una cooperació del desenvolupament transformadora –realment transformadora–, que passi transversalment per promoure l'equitat entre dones i homes mitjançant, doncs, l'aplicació de les perspectives de gènere en totes i cadascuna de les fases dels cicles, dels projectes i dels programes. I esperem i desitgem que aquest sigui definitivament el pla que realment aconsegueixi potenciar i desenvolupar l'estratègia del codesenvolupament, i així gaudir i aprofitar aquest mag-

nífic potencial que ens aporta en desenvolupament..., doncs, tots els catalans nascuts en altres orígens.

Entenem –entenem– que vostès hagin fet un pla director i que a més a més hagin, allò, esmerçat energies a versar..., sobre com garantir la coherència de l'acció del Govern en matèria de desenvolupament. Perquè, home, vostès han donat, allò, dissortadament, moltes, moltes mostres de descohesió i d'incoherència interna intentant preservar els interessos en polítiques de cooperació dels diferents partits que formen el Govern, no? Una de les mostres més paleses ha estat, doncs, la proliferació d'organismes per preservar parcel·les de poder. I ja m'entenen: mirin, un govern cohesionat, sòlid, amb una real unitat d'acció no s'hauria permès el luxe de dissociar, de disgregar, de separar les polítiques públiques de desenvolupament, de pau i de drets humans, conceptes, com saben, totalment interrelacionats, que s'autoalimenten i que no reixen sense polítiques realment concordants, no?

El president

Hauria d'anar acabant, senyora...

La Sra. Figueras i Ibàñez

Doncs, no sé si podrà ser una mica benèvol amb aquesta diputada, però en tot cas intentaré escurçar-ho una miqueta.

Bé, cal fer esment especial sobretot, doncs, dels consells que el mateix pla..., versa, com és reformar la llei, la Llei de cooperació, per adaptar-la, diu –i és veritat–, a la realitat actual. Sembla, doncs, una paradoxa que vostès hagin basat un pla en una llei que reconeixen que no està dintre de l'actualitat, per dir-ho així, no? Perquè és veritat, escolti'm. Miri, els valors del 0,7 que vostès recullen en el pla, doncs, són inexistents en la llei. I, per tant, home, aquí potser la feina s'hauria d'haver fet inversa. Han tingut set anys per millorar, per canviar la llei. I vostès ara reconeixen que aquesta llei s'ha de canviar, però en tot cas ho deixen com un avís per a navegants, i en tot cas, si aquests navegants acaben conduint la nau, bé, ja saben el que han de fer, segurament reformar una llei. Això sí, eh?, una llei caduca, i que aquest pla, doncs, està basat en aquesta llei que segurament no és prou actual.

Dir-los que la capacitat literària del Govern en aquest cas tampoc no ha minvat. Vostès tenen una capacitat de proliferació literària brutal, però la veritat és que la quantitat de literatura no pressuposa cap èxit en la millora del desenvolupament.

I, per acabar, breument, fer esment, doncs, en el capítol, bé, més important, creiem, però menys extens, d'aquest pla, no? Vostès en vint línies han decidit o han descrit econòmicament com pensen desenvolupar un pla que té cent planes. I home, la veritat, és un escenari econòmic, doncs, que descriu clarament els desitjos i les voluntats, eh?: «Arribarem al 0,077 del PIB català el 2015» –en realitat fora del pla, però és igual. En tot cas, els desitjos estan clars, però els mecanismes específics, vaja, nosaltres no els hem acabat de detectar.

Dir-los, doncs, per acabar, que la majoria..., bé, que en tot cas avui nosaltres els presentem una esmena, amb la qual, si s'aprova, hi haurà l'oportunitat de permetre i de respectar que la majoria parlamentària futura, la que sigui, sigui la que realment pugui dissenyar un pla que haurà d'implementar. Això, a les seves mans està.

En el suposat cas que això no sigui així, i per motius molt diferents als que exposava el parlamentari del Grup Mixt, els direm que nosaltres –si no fos així, si no ens accepten aquesta esmena de supressió– votarem en contra del pla, no tant pel contingut com per la forma. Perquè, mirin, la força parlamentària majoritària d'aquest Parlament no contribuirà a imposar un pla que no haurà pogut elaborar el govern que els catalans i les catalanes decideixin que ha d'implementar-lo.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora Figueras. Ara és el torn de l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Popular.

El Sr. Luna i Vivas

Moltíssimes gràcies, senyor president. I moltíssimes gràcies també per l'assistència del vicepresident del Govern i del secretari general de la Vicepresidència, el director general de Cooperació i qui ens acompanya, no?

En primer lloc, jo haig de dir que a nosaltres aquest pla..., jo vull donar les gràcies pels debats que s'han pogut tindre, i també haig d'agrair, per descomptat, les dos reunions que he mantingut amb el director general de Cooperació, el qual m'ha informat de com estava la situació del pla.

Jo també li haig de dir que la voluntat del nostre grup parlamentari hauria estat d'abstindre'ns en aquest pla. Aquesta era la voluntat nostra que teníem implícita. Per una qüestió molt simple. Primer, el motiu més important, que era..., aquesta abstenció en aquest pla era a causa, realment, de la rapidesa amb la qual s'ha volgut aprovar. Nosaltres pensem que hi ha un termini ja del que és aquesta legislatura i que d'aquí a poc temps, doncs, tindrem unes eleccions i pot canviar el panorama polític d'aquest país, no? I és hipotecar, doncs, alguna alternança de govern que hi pugui haver, o donar la llibertat, realment, a qui pugui assumir la responsabilitat del Govern de la Generalitat, de tindre, almenys, la facilitat de poder fer el seu pla. A nosaltres ens hauria agradat que això s'hagués fet més tard, s'hagués fet al gener, s'hagués fet després de les eleccions autonòmiques, i que el govern que toqui –el que toqui; hi ha tota classe de colors o combinacions que es poden fer– hagués assumit aquest pla. Per tant, jo així ho vaig manifestar al director general de Cooperació. I, a part, vam fer unes esmenes que després faré..., i parlaré referent a elles.

Per tant, aquest és el primer punt que nosaltres..., i era la nostra voluntat d'abstindre'ns en aquest pla. Nosaltres pensem que aquest pla recull una voluntat de solidaritat, realment, i de cooperació amb el món que porta aquests aspectes. Aspectes realment basats en aquestes prioritats que el pla s'ha marcat, que són unes prioritats del desenvolupament, de l'ajuda humanitària i de l'edu-

cació per al desenvolupament. Encara que hi ha alguns contextos que a nosaltres, doncs, no ens agraden, i és evident. Sabem quin color té el tripartit, com pensa el tripartit, i evidentment que no pensa igual que nosaltres. Per tant, algunes esmenes sí que anaven..., no amb una radicalitat molt extrema, però sí realment a pal·liar la intencionalitat política d'on i a quins països o a quins llocs es feia aquesta cooperació.

Però a nosaltres el que més ens va animar a fer aquestes esmenes és que no són fruit, com aquell que diu, de nosaltres. Són fruit, aquestes esmenes, del que és la Federació Catalana d'ONG. Si vostès se n'adonen, aquestes esmenes estan molt recollides –amb l'excepció de dos o tres de què després parlaré– del document de treball que vam tindre nosaltres. Per tant, jo alguna cosa trobo que no hi encaixa, no? Que realment s'hagi donat un vistiplau al que és aquest pla director penso que s'haurà fet com a últim mal..., però el que sí que nosaltres hem fet és recollir les reivindicacions de la confederació catalana d'ONG, que les tinc aquí, i ficar-les en les nostres esmenes, en aquestes dinou esmenes que nosaltres hem presentat.

D'aquestes dinou esmenes..., a nosaltres se'ns fa impossible poder mantindre aquesta abstenció que volíem, ja que de les dinou solament se n'han acceptat tres, si no repasso malament els resultats. Tres. D'elles penso que... *(Pausa.)* Un moment, per favor. Acceptades... No ho trobaré. *(Pausa.)* Vull dir, la majoria d'elles no han estat acceptades. Ho tinc aquí: deu no han estat acceptades, sis transaccionades i aquestes sis transaccionades nosaltres les mantenim. Sí que és veritat que ja hem dit que en retirariem una, concretament la que fa menció –i no ho vull recordar malament–..., l'esmena número 65, que és la 3 del Partit Popular, la retirariem. I les restants, doncs, realment, les mantenim amb el seu text, tal com nosaltres les havíem exposat.

I referent a aquestes esmenes, nosaltres pensem que hi han d'estar per dues qüestions. Una d'elles és que ens sorprèn..., en primer lloc, queda palès, realment, que el que hem recollit és la voluntat i les reivindicacions de la confederació catalana d'ONG, que és el que hem recollit. Després hi ha unes altres esmenes més concretes que fan referència, realment, a conceptes ja més aviat polítics, d'orientació política, que és obvi que estem..., equidistants en aquest tema. I una d'elles és el que és l'actuació territorial, del territori. Nosaltres pensem que l'actuació territorial o al territori té un contingent molt directe i molt clar..., amb el que són intencionalitats, intencionalitats polítiques. A vegades confoses, no?, perquè a vegades estem defensant qüestions que s'oposen unes a les altres. Sap que m'està venint al cap el Marroc i el Sàhara Occidental, en aquest cas. Però, bé, vull dir, hi ha uns altres aspectes que estan molt continguts aquí i que nosaltres hi veiem una intencionalitat política. Per això, a la nostra esmena 78, molt concretament –que és la 16–, nosaltres parlem..., «els països i territoris prioritaris», que es basen en aquests conceptes clars, concisos i precisos: que siguin territoris de països i territoris prioritaris, però no aquells en què solapadament hem pogut veure i observar com amb una intencionalitat s'hi ha fet una política directa, interessada, pel Govern. Que, ho torno a dir, és un concepte de política del Govern que

nosaltres no compartim i, per tant, aquesta és l'esmena que nosaltres, en aquest sentit, afegim.

I després n'afegim una altra, que és la 81 –que és la 19 que correspon a nosaltres. Diu: «Assignacions econòmiques d'aquelles accions de cooperació que no s'ajusten...» És a dir, no incloure les assignacions econòmiques d'aquelles accions de cooperació que no s'ajustin a les indicacions d'aquest pla. Ens hem pogut adonar com hi ha diners que han anat subvencionant activitats d'alguna organització juvenil d'algun partit polític que poc raonament tenia amb un aspecte o amb una activitat completament humanitària o de cooperació. Era més una intencionalitat política i un aprofitament polític amb alguna associació juvenil, o entitat juvenil, que una altra cosa. Bé, doncs, aquesta esmena, que per nosaltres també era molt important –molt important–, aquesta esmena no ha tingut el rebut que nosaltres esperàvem.

I després nosaltres també insistíem molt, insistíem bastant en el tema del que és la transparència i del que és la informació. I referent a això nosaltres fem una esmena, que és l'esmena 79 de l'ordre de les esmenes –que és concretament la 17 nostra–, que, després del que vam veure –que passat..., passat està, però que va tindre una repercussió important als mitjans de comunicació, el tema de la comptabilitat o dels comptes de l'Agència Catalana de Cooperació–, nosaltres aquí remarcàvem molt una transparència d'informació i una transparència, realment, quant als comptes. I demanàvem –que vostès això no ho han acceptat– que sigui objecte d'avaluació. Sí que és veritat que vostès ens fan una transaccionada, que diu «sistemàticament». Nosaltres aquí el que diem..., no «sistemàticament», sinó que sigui un «objecte d'avaluació». Per tant, és la transparència del que s'està fent, del treball que s'està fent i en la mesura que s'està fent.

Per tant, nosaltres, ho torno a dir, la nostra voluntat hauria estat una voluntat completament d'abstindre'ns, però amb el tema concret de les esmenes que hem presentat –que, ho torno a dir, són fruit, moltes, de les entitats de cooperació i de les institucions de cooperació–, i aquestes dos que tenen, en dos pinzellades, la intencionalitat política que nosaltres entenem, si vostès governen el dia de demà..., si governa un altre govern serà un altre. A mi m'estranya que Convergència i Unió no tinga les mateixes que poden tindre vostès. Però, bé, vull dir, per aquests moments deuen ser alternativa i deuen pensar que no deuen ser, doncs, esclaus, realment, d'aquest pla director, que és una opció, i jo la trobo de les més lògiques, també en aquest aspecte.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor Rafael Luna. És el torn dels grups que no han presentat esmenes. Per què em demana la paraula, senyor Domènec? Domingo. *(Veus de fons.)* Posi el micro...

El Sr. Domingo Domingo

Quería retirar las enmiendas número 1, la 3, la 12, la 18, la 29, la 30, la 31 y la 32. Fundamentalmente hacen

referencia a la aplicació de la perspectiva de gènere, todas estas enmiendas, que quedan..., desaparecido este aspecto. Y después, también, una que hace referencia a la necesidad de la política de banda amplia, que también se mantiene como correcta. Y fundamentalmente, también, lo que hace referencia a la dimensión del ser humano como..., en su dimensión individual y colectiva; que una cosa son los derechos colectivos y otra cosa es la dimensión colectiva del ser humano. Y en consecuencia también se procede a la retirada de esa enmienda, que era parcial.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies a vostè, senyor Domingo. És el torn dels grups que no han presentat esmenes. Té la paraula pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi el senyor Antoni Comín i Oliveres.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president –senyor Joan Ferran i Serafini. Jo em posiciono sobre una proposta de resolució que, com deia la diputada de Convergència, és molt més que una proposta de resolució, encara que el Reglament del Parlament ens obliga a tramitar-la com una proposta de resolució. I ja aprofito per avançar que el meu grup parlamentari és partidari –ja ho vam dir, i ho repetim– de la modificació del Reglament del Parlament per tal que el Pla director de cooperació pugui ser tramitat d'una manera més escaient al contingut d'aquest, no?

Dit això, entrem a valorar el pla. Jo diria –hem de ser obligatòriament molt breus avui– tres paraules per definir el pla: la paraula «maduresa», la paraula «continuitat» i la paraula «millora». Jo crec que és un pla que demostra ja la maduresa –lògicament, no podia ser d'altra manera– de les polítiques públiques de cooperació del Govern de la Generalitat. I, efectivament, aquesta maduresa es reflecteix..., com? Doncs, que hem intentat mantenir allò que l'experiència ens ha demostrat que funcionava bé i hem intentat millorar allò que l'experiència ens ha demostrat que era millorable, diguem-ne.

Llavors, només faré tres subratllats molt breus sobre algunes de les coses que ja ha dit el vicepresident del Govern, el senyor Carod, amb relació a aquesta lògica de continuïtat, i de la millora. En primer lloc, amb relació als actors, vull començar subratllant aquest pas important que es fa, que diu que a partir d'ara el 60 per cent dels recursos de la cooperació catalana –de l'Agència Catalana de Cooperació– seran gestionats pels actors de la societat civil. Crec que això, doncs, és un d'aquests exemples de «continuitat però millora» de les polítiques de cooperació que fèiem fins ara.

Després, amb relació a la concentració, a la focalització geogràfica. A mi m'agrada molt la solució que s'ha trobat en aquest pla –al grup parlamentari que jo represento–, perquè crec que aconsegueix dues coses que a priori haurien de semblar incompatibles. Per un cantó aconsegueix més focalització, i els països prioritaris passen de tenir un 60 per cent..., passen a tenir el 70 per cent del total dels recursos, però al mateix temps

aconsegueix més flexibilitat, perquè de la manera com s'organitzen els països preferents ens permet, diguem-ne, un marge de maniobra a l'hora de «fer els sudokus» que diem, a vegades, doncs..., més alt. Jo crec que és important que ens puguem adaptar a l'evolució de les circumstàncies de les diferents àrees geogràfiques al llarg d'aquests quatre anys, i llavors segurament no ens passarà el que ens ha passat al llarg d'aquesta legislatura, que moltes vegades hauríem volgut alterar el que era la previsió de països prioritaris i preferents en funció d'esdeveniments sobrevinguts i no ho hem pogut fer perquè hauríem contrariat el pla director, no? Crec que aquesta fórmula ens permetrà estar com més atents a l'evolució dels diferents països.

Després, no cal entretenir-se pel que fa a l'especialització sectorial. La filosofia és la mateixa. M'ha agradat l'expressió que ha fet servir el vicepresident. Diu: «Filar més prim.» Doncs, efectivament, amb l'especialització sectorial intentarem filar més prim, no?

I, amb relació a l'escenari econòmic, m'hi vull detenir breument –però m'hi vull detenir un moment. Siguem conscients només d'una cosa: en un moment que la gran majoria dels països i governs de la Unió Europea estan retallant les seves partides de cooperació –no parlo només d'Espanya, parlo de molts altres països–, Catalunya –el Govern de la Generalitat, perquè estava compromès amb un procés que venia de la Llei catalana de cooperació, que vam votar tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra per unanimitat–, per ser coherent amb aquell compromís –que era un compromís de creixement de la capacitat pressupostària de la cooperació catalana–, Catalunya, com dic, creix. I segueix creixent malgrat l'escenari de crisi, malgrat que la tendència general a la resta de països de la Unió Europea és el descens. Per tant, crec que hem de posar molt en valor aquest fet: que devem ser un dels pocs llocs d'Europa en què els pressupostos de la cooperació estan previstos a l'alça per als propers anys –estan previstos a l'alça per als propers anys. I això em sembla extraordinari. Hi ha qui pot dir: «Oh, en comparació al que era la Llei catalana de cooperació, en comparació al que era el pla director...» Ni la llei catalana ni el pla director es van fer abans..., es van fer, tant l'una com l'altra, abans de la crisi –es van fer tant l'una com l'altra abans de la crisi. Per tant, ni l'una ni l'altra podien preveure l'impacte espectacular, el més gran des de fa dècades, que estan soffrint els pressupostos públics dels diferents governs. I tot i això, tot i tenir l'impacte més gran sobre els pressupostos públics de les últimes dècades, a Catalunya creixerem, no?

Després vull dir una cosa també amb relació a aquesta major maduresa, una cosa que el vicepresident no ha assenyalat a l'exposició del pla, i és que aquest pla..., la importància que té la planificació a base d'objectius i resultats és impressionant. És a dir, en aquest pla el relleu que prenen els objectius específics i els resultats –i, per tant, els indicadors d'avaluació d'aquests resultats– és molt i molt i molt gran. Dit d'una altra manera, és un pla del qual està previst saber quin impacte ha tingut; és a dir, és un pla..., seguim dedicant diners a la cooperació, sí, però seguim dedicant-hi diners amb una lògica: que nosaltres sabem què volem fer amb aquests diners. És a dir, al final del pla podrem saber què hem

fet amb aquests diners, en què s'han gastat i per a què han servit, fins a l'últim euro dels milions d'euros que es dedicaran a la cooperació catalana, diguem-ne, no?

I després crec que també és important, en aquest sentit, tenir en compte la millora que el pla preveu pel que fa als instruments d'avaluació i de seguiment de les polítiques de cooperació.

També –crec que no cal fer-hi molt esment– s'ha de posar molt en valor el procés participatiu que hi ha hagut. Jo crec que són les mateixes ONG, és la mateixa societat civil i és la mateixa federació qui ha de valorar i ha de parlar per ella mateixa sobre si li sembla que el procés participatiu ha estat vàlid o no ha estat vàlid. I jo no m'atreveria, com a grup parlamentari, a interpretar la validesa del procés participatiu.

I llavors, acabo, evidentment, com no podria ser d'altra manera –amb els cinc minuts que encara em queden, que m'he guardat expressament–, amb una reflexió sobre el calendari. Avui s'esdevé un fet molt lamentable; avui s'esdevé un fet molt lamentable en aquesta comissió, en som tots conscients. És un fet històric però en negatiu, és un fet tristíssim, que és que per primera vegada des que ha començat la democràcia contemporània a Catalunya es trencarà el consens en polítiques de cooperació –per primera vegada. La Llei catalana de cooperació es va votar per unanimitat, els altres plans directors es van votar per unanimitat dels diputats presents a la sala, i per primera vegada en la història d'aquesta institució hi hauran uns grups que votaran en contra del pla director.

I ens donen un argument –bàsicament ens donen un argument–, que és el calendari. I ens parlen com si nosaltres estiguéssim fent el pla director ara perquè «ens ha donat la gana», com si arbitràriament haguéssim decidit que ara volfem fer un pla director per córrer molt i deixar-lo aprovat abans que arribin les properes eleccions. I vostès saben que això no és així. Vostès saben que aquest pla director es diu Pla director 2011-2014. I vostès saben que amb l'anterior pla director el principal tret que ens van fer va ser que estàvem aprovant el Pla director 2007-2010 molt avançat l'any 2007, i que «quina manera més poc seriosa de treballar, aprovar el Pla director 2007-2010 quan ja ha començat l'any 2007».

(*Adreçant-se a la Sra. Figueras i Ibàñez.*) Senyora diputada, vostè sap perfectament que precisament perquè hi han eleccions a la tardor, si no s'aprovés el pla director ara començaria l'any 2011 i el Pla director 2011-2014 no estaria aprovat. I, per tant, tornaria a passar allò que vostès van criticar. Llavors, vostès critiquen si fem el pla director quan ja ha començat l'any; vostès critiquen si fem el pla director simplement quan toca –estem complint les previsions de calendari. Què havíem de fer? Alterar les previsions perquè vénen unes eleccions? (*Veus de fons.*) Aquest és el rigor, senyora diputada?

Vostès diuen: «Oh, és que el futur govern, *sigui quin sigui*, diguem-ne, ha de tenir dret a tancar el text del pla director que ell haurà d'aplicar». Jo li demano que vostè em digui –vaig avançant cap al final, senyor president, però encara no acabo– quina és la pregunta que

vostès es fan a l'hora de valorar aquest pla director. (*Veus de fons.*) Vostès, escolti, l'únic que es pregunten sobre aquest pla director és qui el fa? Vostès, aquest pla director no són capaços de preguntar-se si és bo o no és bo? (*Veus de fons.*) Senyora diputada, vostè..., encara és més greu. Vostè s'ha fet les dues preguntes i ha dit: «Sí, és veritat, quan jo em pregunto si el pla director és bo o no és bo, contesto: “No està malament”, però a continuació, tot i això, em pregunto: “Qui l'ha fet?”, i com que l'ha fet aquest Govern, “tot i que m'agrada, hi votaré en contra”». És el «colmo».

Senyora diputada, a mi m'agradaria que vostès pensessin en alguna cosa que no fossin els seus interessos partidistes i pensessin en l'interès general d'aquest país. I es preguntessin si aquest text que tenen a davant és bo per a la política de cooperació catalana o no, i que només es preguntessin això –i que no es preguntessin res més que això. Llavors, jo crec sincerament, senyora diputada, que avui vostès només tenen dues opcions. Jo l'emplaço. Si vostès avui volen mantenir la dignitat que li correspon a un grup que se suposa que pensa en l'interès general, i vostès volen que avui no els caigui la cara de vergonya, vostès només tenen dues opcions: o vostè es compromet ara mateix públicament a dir: «En cas que nosaltres governem...» Cosa que jo per altra banda dubto, diguem-ne, però això ja són consideracions personals. Però vostè diu públicament: «En cas que nosaltres governem, ens comprometem ara mateix» –ara mateix, aquí– «a millorar l'escenari econòmic del pla director, d'aquest pla director.» O vostès es comprometen públicament a millorar aquest escenari econòmic que està aquí, que és el que nosaltres hem pactat amb la societat civil, o vostè hi vota a favor. Vostè només té dues opcions. Per legitimar el seu vot en contra, l'únic que pot fer vostè és, ara mateix –i té un segon torn per fer-ho–, dir: «Em comprometo que, en cas que governem nosaltres, millorarem...» –per contradiccions pot fer un segon torn, evidentment–, «em comprometo que nosaltres, si governéssim, milloraríem aquest escenari econòmic.» I si no, voti-hi a favor, senyora diputada.

O, de fet, segurament, té una tercera opció, que és dir la veritat. I la veritat és que si vostès governessin (*veus de fons*), si vostès governessin l'escenari econòmic d'aquest pla director, en cas que el modifiquin, serà pitjor que el que avui aprovarem.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor Comín. Ha ajustat vostè el temps als deu minuts exactes, eh? Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Miquel Carrillo. Endavant, senyor Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyor president. Donar la benvinguda al vicepresident del Govern de la Generalitat, senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, al secretari general de Vicepresidència i al director general de Cooperació. També a les persones que els acompanyen del seu departament, i també als representants i membres de les diverses entitats de cooperació catalana que avui són aquí espec-

tants, doncs, esperant, suposo, que s'aprovi el pla director al qual han contribuït de manera molt directa i molt pràctica en la seva redacció.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana evidentment estem d'acord amb el pla director, suposo que això és una obvietat. En compartim els continguts i compartim, també, la correcció –volem explicitar-ho– del procés amb el qual s'ha dut a terme el text que avui rebem a la Comissió de Cooperació. Abans en feia esment el vicepresident del Govern. Han estat pràcticament un any –des del setembre; fixava ell al setembre l'origen de la tramitació del pla director– des que va començar, doncs, a rebre *inputs* amb el primer text, amb les diferents entitats –es va iniciar tot el procés, doncs, de debats, que ha tingut cinc fases diferents–, fins al mes de juliol, en què procedirem a la seva aprovació. Pràcticament un any, senyora Figueras, i m'adreço a vostè perquè és qui hi ha fet més esment, amb la seva expressió del «temps rècord» amb el qual s'havia aprovat –o s'havia tramitat, més ben dit– aquest pla director.

És clar, jo voldria posar damunt de la taula una qüestió en la qual ha fet incidència..., amb una brillant intervenció, per cert, senyor Comín. L'he de felicitar per la seva intervenció i les seves propostes. Procuraré no repetir-me en els temes de per què compartim continguts del pla director, però sí que voldria tornar a fer incidència en una qüestió veritablement rellevant: avui hi ha una inflexió en la Comissió de Cooperació, una inflexió en el Parlament de Catalunya amb relació al tractament de les polítiques de cooperació de la Generalitat, amb el posicionament que vostès ens han avançat que tindran. Vostès ens han fet diferents referències al tripartit del Govern, però és que estem veient a l'altra banda del passadís un tripartit de l'oposició, que de manera sistemàtica ens esteu dient, doncs, que per qüestions purament d'estratègia partidista avui us negueu a participar –a donar el suport, bàsicament, perquè participar-hi, fins a cert punt, doncs, hi heu estat col·laborant–, a donar el suport a l'aprovació del principal document que emmarca la cooperació catalana quadriennal. Ho repeteixo: purament per una qüestió tàctica de política partidista.

Hi ha un segon aspecte en el qual voldria fer incidència, posar-lo en relleu. Dient que no en aquest pla director..., que sortosament s'aprovarà, però dient-hi que no, i amb les expectatives que esteu posant al damunt de la taula –que estan posant vostès al damunt de la taula– de poder, amb un nou govern, canviar aquest marc de cooperació, estariem llençant els recursos utilitzats per elaborar aquest pla director durant tot un any de tramitació. Vull dir, ara fa un moment m'estava referint al llarg temps i recursos que s'hi han dedicat. És a dir, totes les persones, entitats, grups polítics, experts que han participat, que han dit la seva en la tramitació del pla director, òbviament hi han dedicat un temps personal, hi han dedicat un temps de feina, i tot això és quantificable quant a recursos i quant a diners. Vostès ens proposen llençar tot aquest treball destinat en la seva redacció, en la seva elaboració, i ens proposen oblidar-nos d'aquesta feina feta durant un any i, al mateix temps, com a conseqüència, destinar-hi un altre any per tornar a posar el comptador a zero i tornar a començar un procés que sortosament ja ha estat fet, no? Per tant,

francament, es fa difícil d'entendre com es pot parlar amb aquesta lleugeresa, doncs, de deixar de banda per interessos purament electorals un document que ja està absolutament «finiquitat».

És clar que en les intervencions que he escoltat, sobretot les de Convergència i Unió i el Partit Popular, tampoc hem escoltat crítiques de fons rellevants quant al contingut del text. Crec que el senyor Luna ha dit que compartia, se sentia identificat amb bona part del text, i també la senyora Figueras ha dit que compartia el redactat del text, però bàsicament ha posat l'accent en el moment i en la forma –ha dit aquestes dues paraules: «moment» i «forma». O sigui, aquests són els dos grans arguments per poder dir, doncs, que els seus grups no donaran el vot favorable al Pla director de cooperació.

Home, jo els demanaria que treballessin potser una mica més amb esperit de país. Fins ara ho hem fet així. Fins ara hem preparat, diguéssim, amb consens el que havia de ser l'eina principal de treball del Govern de la Generalitat, sigui del partit que sigui –sigui del partit que sigui. El més fàcil per part del Govern de la Generalitat era deixar-ho córrer, no intentar el repte, però ho ha fet així. És a dir, amb el temps suficient, prou allunyat de la proximitat de les eleccions al Parlament de Catalunya –més d'un any i mig abans de la seva realització–, comença la preparació del nou pla director quadriennal. Evidentment, amb un objectiu: facilitar la continuïtat de la cooperació, facilitar que, amb el consens que se suposava que hi hauria..., si tots els grups parlamentaris estiguessin d'acord amb el document que s'aprovi, evidentment és fàcil pensar que, fos el que fos el Govern resultant de les eleccions, podria aplicar les polítiques dissenyades entre tots.

Ha estat un treball llarg, ha estat un treball complex, l'oferta de consens hi ha estat. I ara vostès avui ens fan saber, doncs, que la rebutgen. Home, jo també diria que –com alguna persona que ha intervingut abans que jo ha dit– «deixem que la Federació Catalana d'ONG faci el seu posicionament». Ja el va fer aquí, amb una compareixença que va tenir el senyor Francesc Mateu. Ja ens va dir, doncs, que hi havia aspectes crítics, però que bàsicament s'havien sentit partícips i havien, evidentment..., s'havien recollit en bona part els seus objectius.

Vostè avui, en nom del Partit Popular, senyor Luna, ens fa..., ens aporta algunes esmenes que recullen potser alguns d'aquests aspectes. No li diré pas que no, però bàsicament crec que ha de ser la mateixa federació i les entitats les que es posicionin respecte als continguts del pla.

Amb relació al Grup Mixt, home, aquí ja hi ha una disbauxa, doncs, d'apreciacions que pràcticament se'm faria difícil respondre. Jo, senyor Domingo, li agraeixo també que retiri tot un seguit d'esmenes que a mi m'havia sobtat personalment amb relació al tema de gènere, perquè ja no entenia res del seu posicionament, coneixent-lo. Però vostè fa una sèrie de crítiques al «pecat original» que travessa..., al «sentit còmic» d'alguns aspectes. En fi, jo diria que en termes astronòmics vostè està fora de la galàxia d'aquest país. Jo li ho accepto, li respecto que representi una part segurament molt minoritària d'aquest país que coincideix amb les seves opi-

nions, però francament el que vostè ens ha exposat avui aquí no té res a veure amb el que la majoria d'aquest país es planteja com a objectius de treball en termes de cooperació. I la prova la té en el fet que els mateixos grups que comparteixen amb vostè aquest tripartit de l'oposició ens acaben de manifestar que estan d'acord en el contingut. Simplement per una qüestió tàctica ens vénen a dir, doncs, que no hi votaran a favor.

Jo conec el senyor Luna, conec la senyora Figueras. Avui els desconec una mica, amb el que m'acaben de dir –el que ens acaben de dir. Gairebé m'atreviria a dir que no es creuen allò que ens han explicat, i els ho dic sincerament, ho dic des d'un punt de vista personal. Però estic convençut en el meu interior que si vostès poguessin exercir el vot d'allò que personalment els agradaria fer, avui donarien el seu suport en aquest pla director que aprovarem d'aquí a uns minuts. Suposo que han rebut instruccions superiors que els fan dir allò que als seus partits, doncs, pugui ser d'interès, no? Però evidentment –evidentment– no crec que sigui la línia que vostès han mantingut durant quatre anys en aquesta comissió. Hem estat treballant conjuntament i penso que no..., no em puc creure que sigui realment el seu posicionament.

No sé si em queda molta estona, senyor president... (*Veus de fons.*) Ah, bé. Doncs, volia fer una referència en el sentit que aquest és un pla director que és establert per llei, per la Llei de cooperació que es va consensuar per part de tots els grups polítics que en aquell moment hi havia –l'any 2001– al Parlament de Catalunya; que estableix que l'Administració de la Generalitat ha d'elaborar amb periodicitat quadriennal un pla director que estableixi les previsions de recursos i de prioritats geogràfiques i sectorials que s'han de respectar i concretar en els plans anuals de cooperació al desenvolupament. Són paraules que es contenen en la mateixa introducció del pla director, però que m'ha semblat interessant... És la tercera experiència –ho deia abans el vicepresident– de plans directors que es fan des de la Generalitat. Per tant, comencem el tercer cicle de planificació de la política de la Generalitat de Catalunya en termes de cooperació al desenvolupament.

I, a més a més –a més de les cinc fases d'elaboració que ha tingut aquest pla director per arribar avui aquí, més una preliminar de disseny i de valoració de la pròpia metodologia i elaboració–, val la pena destacar el marc en què ens trobem, de crisi econòmica i financera. A aquesta crisi se n'hi afegixen altres com l'alimentària, l'energètica o l'ambiental, que poden contribuir a agreujar conflictes o a crear-ne de nous. I és en el marc..., davant d'aquesta crisi multidimensional –el fet que són els països del sud els que més la patiran–, la comunitat de donants inclosa a Catalunya haurà de mantenir el seu compromís amb la solidaritat internacional i amb una política de cooperació al desenvolupament de qualitat i de banda ampla que incorpora la coherència de polítiques. Abans ho deia el senyor Comín. És excepcional que en aquest marc econòmic i de crisi multidimensional, com es deia a la mateixa introducció al pla director, Catalunya, a dintre del context europeu, pugui mantenir aquest compromís d'assolir una cooperació en creixement en els propers anys. Penso que estem davant

d'un fet insòlit, i realment em sap greu que vostès avui no se sumin en aquest acord.

Ja no els faré la petició que canviïn el seu vot, perquè sóc perfectament conscient que en política, quan es ve aquí a la comissió, vostès ja estan convençuts. Difícilment, malauradament..., em resultaria difícil poderlos convèncer d'una cosa que ja han decidit –potser no l'han decidit ni vostès–, i per tant lamento el seu posicionament.

I, evidentment, el nostre grup parlamentari donarà suport a l'aprovació del pla director.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor Carrillo. Ara és el torn de la senyora Dolors Camats, del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem donar també les gràcies al vicepresident per la seva introducció, a l'equip que l'acompanya, al director general de Cooperació, que durant tot aquest temps també ha estat al darrere de les compareixences i del pla director, i a totes les organitzacions i companys i companyes que acompanyen avui aquesta solemnitat, si podem dir-ho així, no?, acte solemne d'aprovació del pla director. Que alguna cosa de bo deu tenir quan hi ha un seguit, doncs, d'acompanyament del procés, que evidentment ha provocat discrepàncies, que evidentment ha provocat debat, i ens ha donat a tots plegats i plegades, a alguns més que a altres, molta feina.

Nosaltres volíem agrair-li la presentació –malgrat que és veritat, abans es deia, que hem d'acabar de trobar-hi l'encaix, que un pla director com aquest, o altres plans directors o instruments similars al Govern, han de tenir la seva aprovació parlamentària; perquè ho tramitem com una proposta de resolució perquè el Reglament no ens dóna altra opció– per dos motius, més enllà del mateix pla. Una, per la normalitat institucional que suposa i per la normalitat política que avui es produirà. I ara entendran el que els dic. Normalitat institucional perquè al llarg d'aquesta legislatura –i també de l'anterior, però especialment d'aquesta– hem arribat a sentir –deixin-m'ho dir, eh?– gairebé barbaritats sobre el Govern i els seus projectes. Primer, havíem sentit per part de l'oposició que hi ha partits vetats per portar certes responsabilitats de govern. I en concret el meu, que està vetat, sembla, per portar certes responsabilitats del Govern simplement pel fet d'existir, més enllà del que proposem o del que acabem fent; ja, simplement, pel fet de ser qui som. Després també vàrem sentir la «càrrega il·legítima» que porta aquesta majoria de govern per «prendre» el Govern als altres. Expressions com «ens han pres el Govern», «ens n'han tret», que denoten una certa patrimonialització de les institucions, que en una democràcia hauria d'estar eradicada fins i tot del nostre llenguatge.

El que ens faltava per sentir, i avui també ho hem sentit, és que: «Escolti'm, pel que els queda, deixi-nos-ho...»

deixi'ns les mans lliures, perquè com que nosaltres...» Suposo que la senyora Figueras deu tenir més informació que la resta dels diputats i diputades sobre el resultat de les eleccions. Però ve a dir: «Deixin-nos-ho, allò, en blanc, perquè nosaltres puguem escriure el que vulguem, i no ens ho facin vostès», saltant-se no sé quantes ja formes de treballar, normativa i joc democràtic, entenc jo, de totes les institucions –Govern, Parlament–; joc democràtic, respecte a la ciutadania, respecte al treball normal de les institucions, etcètera. Això no ho havíem sentit mai i avui també ho hem sentit. Ens queda poc per sentir, ja, sincerament.

Ens vénen a dir: «Pareu, no toqueu res, no fos cas que hipotequem el que un proper govern ha de fer.» Ens pregunta: «I qui l'ha d'implementar, aquest pla director?» Home, doncs, el proper govern, només faltaria, hi hagi qui hi hagi. Només faltaria. I si el proper govern no està d'acord amb aquest pla director, doncs, haurà d'engegar l'instrument que la mateixa llei i el mateix Parlament..., han dotat perquè el Govern tingui una política de cooperació, que és un nou pla director legítim i democràtic. O no? És que arribem a uns extrems d'allò, de creure'ns les pròpies mentides –permeti'm que ho digui així–, que a vegades hem de retornar a la mateixa llei.

Entenc, però, que deu ser molt diferent el pla director que Convergència i Unió aprovaria, que considerin tan irresponsable i tan nefast que avui aprovem aquest pla director. No he sentit cap objecció. No sé on estan els peròs, però deu ser radicalment diferent al que realment s'implementaria, cosa que també és bo que les organitzacions, la societat civil i tots aquells que hi han treballat ho sàpiguen, per començar a pensar què hi deu tenir..., quines objeccions hi deuen tenir.

L'altra qüestió que crec que és positiva, que avui es dona –i en això discrepo dels meus companys de govern–, és la normalitat política –que avui es dona–, i en això estic d'acord amb el senyor Luna. El senyor Luna deia: «Escolti'm, en el Pla de cooperació, en el Pla director de cooperació hi ha una política tripartita que jo no puc compartir al 100 per cent..., i no en tots els aspectes». Clar, només faltaria, és lògic. En aquella política que ens creiem seriosa, la política fiscal, la política econòmica, fins i tot en la política d'infraestructures, jo tinc projectes polítics i ambicions diferents de les que defensa el senyor Luna. Doncs, avui li donem un toc de rigor, de normalitat i d'importància a la política de cooperació, i és que la dreta i l'esquerra tenen models diferents de política de cooperació. Doncs, a mi em sembla un element de maduresa democràtica, també, de normalitat. En això, deia, discrepava dels meus companys, que lamentaven el fet que, certament, avui es trenca aquest treball de consens que s'havia intentat fer en les polítiques de cooperació. Potser també és perquè es parlava molt de polítiques instrumentals. Aquest pla director té una càrrega no només instrumental, té una càrrega política. No és una política de cooperació qualsevol, parla d'elements de transformació. El senyor Domingo ho deia molt bé, també. Té una càrrega de projecte de política catalana de cooperació. Parla no de qualsevol cosa: d'instruments importants en la governabilitat i en la governança, com és la descentralització. Al senyor Domingo això, doncs, no li agrada, no hi

creu, i per tant hi objecta, i em sembla un element de normalitat que això no li agradi.

Parlar de gènere i de temes de gènere té una càrrega gairebé revolucionària en alguns llocs del món, i és una política de transformació. I pot ser que hi hagi algú que això, doncs, no li sembli pertinent o prou prioritari o no sigui important. Per tant, és evident que la política de cooperació també té un biaix polític, de valors, i que no tots els partits polítics d'aquest Parlament defensem els mateixos. Doncs, jo me n'alegro, que igualment, deia, discrepem –i a vegades de forma evident, a vegades no tan evident; malauradament, eh?– en política fiscal o en polítiques anomenades, allò, més «troncals»..., també en la política de cooperació puguem tenir models de país i models de política diferent. Per mi també és un símbol de normalitat.

Continuo, de totes maneres –excepte el que deia el senyor Luna i el que deia el senyor Domingo–, sense saber quines són les objeccions del Grup de Convergència i Unió. Però les deuen tenir i molt grosses, perquè, clar, han fet una esmena a la totalitat al pla director.

Deia, doncs, que recull una idea que a nosaltres ens va semblar que la Federació Catalana d'ONG deixava molt clara el dia de la seva compareixença, i és que aquest no és un pla director només de lluita contra la pobresa, per dir-ho així, sinó de lluita contra la inequitat, en el sentit de lluita contra allò que fa possible les diferències entre rics i pobres, o que aquestes s'accentuïn. Que fa possible –modestament, també–..., però posar elements de canvi i de transformació en allò que fa possible la inequitat, la diferència, que en alguns llocs es tradueix en pobresa però en altres es tradueix en violència o en altre tipus d'elements. Per tant, evidentment, té aquesta càrrega que també el senyor Domingo denunciava, d'intervencionisme, no?, fins i tot en les situacions dels països destinataris, i aquesta càrrega també transformadora.

És un instrument útil? Home, Déu n'hi do. Pel meu gust –algú ho ha dit també–, probablement, excessivament complex, a vegades difícil d'anar seguint i d'anar resseguint i d'anar avaluant. En això no ens n'hem sortit, de fer un pla director més amè des d'aquest punt de vista que l'anterior. Però és veritat que s'hi aboca molta complexitat. Jo crec que un procés molt llarg... Fa un esforç important, crec jo, en tot el tema de concentració, en tot el tema de marcar unes línies directrius que siguin més generals per tal de poder marcar una certa coherència en la feina, a l'hora de fer els projectes i a l'hora de presentar els programes.

Crec que un element bo també és el que no hi és. Aquest pla director esborra la possibilitat, doncs, de tenir instruments que la cooperació catalana ja s'ha pronunciat institucionalment –i des de la societat civil– que no vol, com són els crèdits dins de les polítiques de cooperació. I, per tant, també nega aquesta possibilitat. Per tant, també és bo allò que no hi és i que no hem volgut que hi fos.

I, sobre l'escenari econòmic, arribem a una solució, doncs, això, a un acord; a un acord després d'un fracàs que és col·lectiu, i és que tenim un encàrrec de la Llei de cooperació del 2001 que no hem estat capaços de com-

plir col·lectivament. Evidentment, des del Govern els primers, des del Parlament també –o des del Parlament primer, des del Govern després–, i des de la mateixa societat. No hem estat capaços de complir allò que ens vàrem encarregar. Fem un esforç tots plegats –jo crec que aquí també les organitzacions han fet un esforç, i el Govern també– sobretot en tres idees. Una, la de garantir que els recursos continuaran creixent. I això ja s'ha dit, jo no continuaré: en una situació de crisi econòmica, de retallada de la despesa pública, amb un risc molt gran i amb una temptació molt gran d'instalar la necessitat que aquesta política també cal redimensionar-la i dedicar-se als de dins i no als de fora –i això ho hem sentit–, doncs, és un esforç important garantir el compromís que aquests recursos no es reduiran. Dos, fixar un nou element de fita, que és aquest 0,077 del PIB català per al 2015. Però amb un tercer element que jo crec que és important, i aquest sí que surt fruit del mateix sector, i és el compromís de visibilitzar això cada any: què significa respecte al 0,7 del pressupost consolidat de la Generalitat. Perquè, com ens recordaven també a la compareixença de la federació, el 0,7 no només té aquest valor instrumental d'augmentar recursos, sinó que també té un valor simbòlic respecte a la capacitat de solidaritat i a la capacitat, doncs, de consciència col·lectiva que tenim com a país.

Que hi ha elements a millorar? Segur. Deixi'm assenyalar-ne dos que pel nostre grup parlamentari han estat també, allò, objecte reiterat de diàleg, i que els hem anat apuntant. Un, la capacitat que el pla director pot tenir o hauria de tenir a permeabilitzar les altres polítiques del Govern. (*Veus de fons.*) I sap el director general –acabo– que en això el nostre grup ha estat insistent en diverses ocasions. Hem de poder tenir també l'acció dels altres departaments, tota l'acció col·lectiva del Govern, dels principis i dels valors que implica aquest pla director i que aporta aquest pla director. Perquè la millor política de cooperació, nosaltres ho hem dit moltes vegades, és aquella que fem també a l'hora de produir, a l'hora de consumir, a l'hora de relacionar-nos amb els altres països, i no només aquella que és..., instrumentalment des del desenvolupament. I, per tant, el repte també està en com tenir, més enllà de les accions de cooperació dels altres departaments, les accions, les polítiques dels altres departaments.

I l'altre element és que a nosaltres ens sembla que una bona manera també de garantir el que dèiem, una política transformadora, és la capacitat d'augmentar la consciència –acabo ja, senyor president– de la nostra pròpia població i, per tant, tot el que va destinat a educació per al desenvolupament..., i d'aixecar, per tant, aquesta consciència.

Acabo amb el tema del posicionament de les esmenes. A nosaltres ens semblen positives aquestes tres esmenes que ens proposa acceptar el Grup Popular, en tant que fan referència a temes de gènere i també a incloure la joventut com un *target* en un dels aspectes. Per tant, votarem a favor d'aquestes tres, i rebutjarem la resta d'esmenes proposades.

Simplement, acabar. Quan la Federació Catalana d'ONG venia l'últim dia a comparèixer i a parlar del pla di-

rector, el seu president ens deia que un darrer estudi sobre l'ajuda a la cooperació –un darrer estudi sobre desenvolupament– assenyalava tres elements de canvi. Un, la necessitat d'un govern eficaç; dos, la necessitat d'una ciutadania activa, i tres, un factor detonador. Una de les coses que ens deia per explicar el govern eficaç era que el govern eficaç és aquell que pensa més en les properes generacions que en les properes eleccions. Avui lamentem que hi hagi aquí gent que davant d'un instrument com aquest hagi caigut més en la temptació de pensar en les properes eleccions que no en les properes generacions. Nosaltres creiem que aquest és un pla director, és un esforç de molta gent, molt humil però molt important també com a país, per avançar en l'esforç cap a les properes generacions.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Camats. Tinc entès que la senyora Figueras i el senyor Rafael Luna demanen la paraula. Per allusions?

La Sra. Figueras i Ibàñez

Home, lleugerament, no? (*Rialles.*)

El president

Doncs els prego...

La Sra. Figueras i Ibàñez

Jo la veritat és que els agraeixo...

El president

Els prego estalvi de temps. Té vostè un minut.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Em sap greu, doncs, perquè el vicepresident, el secretari general, el director general han sentit a parlar poc potser de la seva intervenció, i la veritat és que en els diferents grups que donen suport al Govern avui la veritat és que pràcticament m'han donat els cinc minuts de glòria, perquè han decidit que pràcticament més de la meitat de la seva intervenció seria per alludir, diguem-ne, doncs, en aquesta diputada.

Miri, escolti'm, senyor Comín, a mi el que em sembla el «colmo» –que vostè ha dit– és que vostè parli de país quan aquesta setmana –aquesta darrera setmana– ha passat el que ha passat en el Congrés. Només dir-li això. (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, sí, i tant, i tant! Vostès sí que han utilitzat políticament avui aquest debat per exposar-se davant de la gent, dient: «Ecoltin, mirin, senyors de la federació, nosaltres som els bons, hem fet els deures, aquests són...» No, no, escolti'm, nosaltres el que no farem és utilitzar això políticament, precisament.

I després hi ha una altra cosa, que potser segurament..., senyora Camats, només per perfilar una cosa que ha dit. Miri, vetar no és el mateix que estar incapacitat, no és el mateix. Això, perquè pugui anar reflexionant.

Vostè, senyor Comín, hi ha hagut un moment que ens ha dit com havíem de pensar, què havíem de fer, i a mi em semblava que avui el proponent d'aquesta proposta de resolució, per dir-ho així, era el Govern. Hi ha hagut un moment que a mi em semblava que parlava un secretari general del departament més que una persona, doncs, que estava aquí defensant el posicionament d'un grup. *(Rialles.)*

Però, escolti'm, ja per acabar, deixi'm dir-los una cosa. Sap què passa? Que el sectarisme..., vostè parlava que «clar, és que no hi haurà temps, perquè vostès volen tirar per la borda tot el que hem fet». No ho sé, potser no m'ha sentit o potser jo no m'he expressat bé. Però sap què passa?, que és possible, eh?, que el sectarisme que vostès practiquen no els deixi veure que n'hi ha d'altres que poden aprofitar –i això els ho he dit clarament– la feina feta, la feina que s'ha fet ben feta. I, per tant, doncs, això escurça bastant el tràmit i escurça... Per tant, escolti'm, no tothom actuarà tan sectàriament com han actuat altres. Tranquils...

El president

D'acord, senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

...sí és que, evidentment, hem d'actuar.

Res més, ja veig que em pren la paraula.

El president

Gràcies. El senyor Rafael Luna, també per un temps similar, però no s'excedeixi, si us plau.

El Sr. Luna i Vivas

No sé el temps que ha tingut la senyora diputada, però jo seré molt concís. En primer lloc, vull dir que agraeixo molt a la senyora Camats..., que ha entès molt bé el nostre missatge. El nostre missatge és clar i concís. No pensem igual que el Govern, perquè si no estariem al Govern, és lògic. *(Remor de veus.)* Tenim uns valors que són comuns –tenim uns valors que són comuns–, que són el desenvolupament, l'ajuda humanitària. Però, escolti'm, nosaltres ho faríem en uns altres països, ho faríem de diferent manera. Aquest és el nostre objectiu.

L'altre és un afegit, en el tema de les eleccions. Ja veurem què passarà, igual tenim un govern convergent, igual no el tenim. Però miri, senyor Carrillo –i també a vostè, senyora Camats–, no es preocupi d'allò de «vedat» ni coses d'aquestes, ni aquí hi ha cap tripartit de l'oposició. Sap per què? Perquè el nostre grup parlamentari en això té molta experiència. Té l'experiència del que és el fruit del Pacte del Tinell i d'anar a un notari.

El president

Gràcies, senyor Rafael Luna. Bé, ara és el torn del... *(Veus de fons.)* Ah!, has demanat també la paraula, senyor Domingo? Molt bé.

El Sr. Domingo Domingo

Sí, muchas gracias.

El president

Doncs, per un temps similar, també, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Únicamente para hacer una referencia. Primero establecer que la diputada señora Camats ha concretado perfectamente las razones de la oposición. En este caso, a este diputado no le afecta ninguna táctica electoral ni estrategia de ningún tipo, sino que en el fondo es una estrategia puramente ideológica la que le distancia del plan de cooperación.

Y, en este sentido, hacer una única matización, señor Carrillo: efectivamente, estoy fuera..., de la galaxia no, de su galaxia. Y creo que eso es importante que lo entienda. No creo que piense –estoy seguro, he hablado antes de etnocentrismo– que su galaxia es la de todos, porque no. Evidentemente, pues, de su galaxia sí que estoy..., porque estoy muy alejado de la utilización de determinadas ONG para intereses partidistas, de las campañas de autobombo que hemos tenido en los últimos tiempos encubiertas con campañas activas... Hace poco tuvimos ocasión de verlo en un megareportaje en el diario *Avui*. Es decir, que estamos en contra de destinar determinados presupuestos a determinados fines. Y por eso, precisamente, hemos propuesto la modificación de las líneas, del presupuesto destinado a la priorización sectorial, que entendemos que ha de ir, desde luego, para fomentar las líneas de desarrollo, las líneas de acción humanitaria, y no las que, por desgracia, han sido el eje de la actuación política en materia de cooperación de su galaxia.

Muchas gracias, señor presidente.

(El Sr. Comín Oliveres i la Sra. Camats i Luis demanen per parlar.)

El president

Gràcies a vostè, senyor Domènec. Ara, el senyor Comín, també per al·lusions a les al·lusions. I la senyora Camats després. Però els prego que abreguin, eh?

El Sr. Comín Oliveres

No serà ni un minut. Gràcies, senyor president. Senyora Figueras, com que jo la paraula «sectarisme» no l'he fet servir –repassi el diari de sessions–, al que em deia ara no li contesto *(Veus de fons.)* Sí, perquè diu: «Vostè, quan ens acusa de sectarisme...» Com que no els he acusat de sectarisme... Jo només he fet una cosa. Jo l'he emplaçat, i ho torno a fer públicament en aquesta comissió, davant de la societat civil i la resta de grups parlamentaris, que vostè es comprometí a millorar l'escenari econòmic del pla director en cas que vostès governin. I, si no, a vostè la seva dignitat l'hauria de dur a votar a favor. *(Veus de fons.)*

És més –sí, sí, parlo de dignitat–, si no són capaços de fer aquest compromís públic, haurien de votar-hi a favor, crec jo. Per una qüestió de dignitat, que vol dir pensar en l'interès general del país. I el que li dic és que espero que si algú modifica aquest escenari econòmic

en el futur –espero que si algú el modifica– sigui només per millorar-lo i no per empitjorar-lo, senyora diputada.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor Comín. Ara és el torn de la senyora Camats, en les mateixes condicions.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Simplement per dir que si he entès l'exposició del senyor Domingo i del senyor Luna és perquè ells han exposat les seves objeccions al pla director i han fet esmenes que així ho expliciten. Hi ha una línia política diferent.

Continuo sense saber, a aquestes alçades, i després del torn de rèplica, quines objeccions concretes té el Grup de Convergència i Unió. No sé si està d'acord en els mateixos països prioritaris, no sé si està d'acord amb la càrrega transformadora, no sé si està d'acord en els eixos, no sé què canviaria si pogués començar a reeditar-lo de nou, no sé quina és l'obra ben feta dins del pla director i la que no està ben feta –que entenc que només poden jutjar-la ells, perquè així ho ha deixat clar la senyora Figueras– i, per tant, continuo sense saber què canviarien en un hipotètic cas de poder fer un pla director propi. D'altra banda, com que ens passa en moltes altres polítiques, entenc que deu ser cosa del context.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Camats. Ara sí que és el torn del senyor vicepresident –de l'honorable vicepresident del Govern–, el senyor Carod-Rovira.

El vicepresident del Govern

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que, interpretant els sentiments i els anhels dels membres de la comissió, tant dels grups que donen suport al Govern com els de l'oposició, em permeto felicitar el secretari general, que ha fet uns minuts tard perquè avui s'ha estrenat en la seva condició d'avi. (*Rialles.*) I, per tant, aquesta és sempre una notícia positiva; que no sé si això és motiu suficient com per entendre el cor dels membres de l'oposició que en aquests moments manifesten una actitud contrària al fet de donar suport al pla director que presentem. (*Remor de veus.*)

Aquesta és, com deia el president de la comissió, probablement la darrera de les comissions que farem en aquesta legislatura i, per tant, això fa que la meua darrera intervenció tingui també algunes consideracions de caràcter general i de posicionar-me, lògicament, enfront de les esmenes que han presentat els diferents grups.

Quan he sentit la intervenció del diputat del Grup Mixt m'ha recordat aquella expressió tan profundament valenciana que diu un músic de la banda, que li pregunta al director d'orquestra. Diu: «Mestre, i ara què toquem?» I el mestre li diu: «Lo mateix, fill meu, lo mateix, però més “carregaet” de bombo.» (*Rialles.*) Doncs bé, la seva intervenció és la que més s'adiu amb aquella

sarsuela –sarsuela no de peix sinó sarsuela musical– popular espanyola que diu: «Siempre me dices lo mismo.» Doncs, bé, sempre diu exactament el mateix.

Perquè, és clar, vostè m'ha sentit parlar de raïces, d'etnocentrisme, d'obsessions, de nacionalismes, de filies, de fòbies, de races...? Jo no he parlat de res de tot això. Felicitament, nosaltres no som una raça –felicitament. Aquest país mai no ha celebrat –a la seva festa nacional– el Dia de la Raça. Mai a la vida, no som nosaltres qui celebra això. Per tant, vostè té algun petit problema d'ubicació en les coordenades espai-temps. Ah, també em deixava l'especialitat en «fantasmes», que també ha esmentat vostè. Vull dir, cadascú té les seves especialitats i algunes d'aquestes són molt pròpies de persones com el seu grup parlamentari. És a dir, són molt pròpies dels nacionalistes. Per tant, vostè fa el que li toca; com a grup parlamentari nacionalista, doncs, fa el que ha de fer.

També les seves afirmacions a propòsit de l'«alineació», que de vegades semblava que s'acostessin més a l'*alienació*, que és ben bé una altra cosa. I fixi's que només canvia una consonant. Però, és clar, una consonant i una vocal, segons com vagin, poden capgirar absolutament el curs de la història.

El felicito per haver retirat les esmenes aquestes que no entenia absolutament ningú. És a dir, jo pensava: «A veure, que el Grup parlamentari Mixt estigui en contra de no sé què ja està bé; és a dir, que estigui en contra que Catalunya existeixi, que aparegui en el mapa, ja ho entenem. Home, però que a més a més es carreguin la perspectiva de gènere?» Diu: «Ara, a més a més, en contra de la perspectiva de gènere, de les dones.» Quines? Només les catalanes? Les amazics? Les de tot el món? Només les d'Europa? Felicitament vostè ha actuat encertadament i ha retirat aquestes esmenes, no?

Miri, vostè ha fet servir els arguments de sempre. Ha fet crec que són una seixantena llarga d'esmenes, de les quals després n'ha retirat algunes que haurien fet la mateixa fi encara que no les hagués retirat. Perquè, doncs, confio que els grups parlamentaris que donen suport al Govern s'hi haurien manifestat en contra, i, per tant, lògicament..., no acceptem –no acceptem– aquestes esmenes. Però només li vull fer notar una cosa, no? I és que vostè ha «carregat», per dir-ho en termes col·loquials, contra el que deia jo en la meua intervenció, quan deia: «Home, la cooperació catalana té una singularitat, és una forma, una manera de ser, de fer cooperació que és distinta a la d'altres cooperacions.» No vull dir que sigui millor ni pitjor, sinó que és diferent. Entre altres coses perquè la cooperació catalana dóna molt de joc, doncs, a elements no governamentals. És a dir, no és només una cooperació de govern; la societat hi té un paper determinant. I no només les organitzacions no governamentals, l'hi tenen les universitats, els sindicats, les organitzacions empresarials; l'hi tenen, en fi, fins i tot clubs de futbol –l'hi té tothom. I això és el signe d'identitat de Catalunya que a vostè no li sembla bé.

En canvi, ha estat fantàstic quan vostè ha dit que vostè defensava –ho ha dit literalment– el senyal «de identidad de España» en la cooperació. O sigui, això li sembla bé. Llavors, permeti'm que li digui: no sé què té a

veure el senyal «de identidad» d'Espanya amb l'accés a l'aigua, la salut, l'educació o el transport. Per tant, em recorda aquell refrany popular... Sap qui és, vostè, el sord de Benisanó, senyor diputat? (*Pausa.*) No sap qui és el sord de Benisanó? Sí, sap qui és? (*Pausa.*) El sord de Benisanó. Sí sap qui és? Doncs, li ho recordo per si algun diputat probablement no ho sap: el sord de Benisanó és aquell que sentia els quarts però les hores no. I vostè només sent el que li convé.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., crec que alguns dels portaveus dels grups parlamentaris que donen suport al Govern ja han fet referència al context en el qual ens movíem; és un context ja absolutament preelectoral. Vull recordar aquí que en vint-i-tres anys de govern del seu grup, vostès van presentar un pla director. Home, en vint-i-tres anys... Podríem dir que la cosa dóna una miqueta més de joc, com si diguéssim, no? És una etapa que, com a mínim, n'haurien pogut presentar el doble, com si diguéssim –el doble són dos, no?–, però només en van fer un. I, és clar, sap quin any van presentar vostès aquest pla director? El 2003, és a dir, l'any que hi havia eleccions. Aleshores, m'està dient que ara nosaltres fem malament una cosa que quan la fan vostès està ben feta? No només van fer això, sinó que no ens van presentar cap pla per a l'any vinent, sinó que ho vam haver de començar tot sense que hi hagués res absolutament planificat. Per tant, aquest Govern ha actuat amb responsabilitat.

Clar, que vostè se sorprengui ara –que vostè se sorprengui ara– que, és clar, que hem hagut de fer marxa enrere en algunes de les pretensions que teníem en l'àmbit de la cooperació... Bé, és que segur que n'han sentit a parlar vostès, però el món està en crisi –el món està en crisi–, i joestic..., vaja, conec gent de Convergència i Unió que ho sap això, no? (*Remor de veus.*) El que és lamentable –el que és lamentable– és que algú hagi gosat desfermar una crisi internacional sense demanar l'opinió del Parlament de Catalunya. A mi també em sap greu. És a dir, que abans d'anar abocats a una crisi internacional, diguin: «Home, abans que ens llancem a la piscina sense aigua, potser que demanem l'opinió del Parlament de Catalunya, que resulta que han aprovat un pla i ara, pobra gent, no el podran desplegar si entrem en crisi.» Escolti, a veure, tots sabem en quin context ens movem i tots sabem exactament on és..., el que som.

Ara ens critiquen perquè l'hem presentat. Haurien fet exactament la mateixa crítica si no l'haguéssim presentat. Llavors haurien dit: «És que aquest Govern, quan encara falten quatre mesos» –o tres, o els que siguin per a les eleccions, i sis fins al gener de l'any vinent–, «aquest Govern» –imagini-s'ho, sis mesos és mig any, eh?– «està dimitint de les seves funcions i de les seves responsabilitats governamentals.» Escolti, ja sabem què és. Com ara resulta que critiquen l'agilitat parlamentària a fer la comissió amb la mateixa intensitat que abans en criticaven el retard. En fi, et conec herbeta que et dius marduix, ja sabem exactament de què parlem. I, per tant, tothom s'ha expressat amb claredat.

Li agraeixo que reconegui la qualitat literària d'aquest Govern. No és fàcil, en documents de caràcter institucional, que s'hi preservi qualitat literària. Li agraeixo

que vostè hi hagi fet esment (*Veus de fons.*) I no només això, sinó que també la nostra capacitat de síntesi. Vostè ho ha dit. És a dir, resumir en vint línies un document de cent fulls és complicadíssim, i aquest Govern, en aquest cas, això ho ha fet.

Pel que fa referència al Grup Popular, quan diu: «Home, el color del tripartit no és el nostre.» Efectivament, el nostre color, doncs, no és blau, és tirant a vermell, com si diguéssim. (*Remor de veus.*) Miri, cadascú és on és, no?, i cadascú se situa on se situa. Però, en tot cas, jo el que sí que li vull agrair, senyor Luna, és el to constructiu que ha utilitzat en aquesta ocasió i en totes les altres. És aquest to constructiu el que fa que li acceptem tres esmenes: la 73, la 74 i la 75. Si ho he entès bé, el sentit final del seu vot és l'abstenció. Ho he entès bé? (*Pausa.*) No, és el «no», és el «no». Doncs, malgrat que sigui el «no», nosaltres els acceptem tres esmenes. Som un govern solidari amb l'oposició i, per tant, li admetem aquestes tres esmenes. Lògicament, no admetrem les seixanta i escaig del Grup parlamentari Mixt, i no admetrem l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, només faltaria.

Deixi'm, en tot cas, aclarir-li una cosa, i vostè ho entendre perfectament. Per què parlem de «països i pobles» i no «països i territoris»? No ho sé, agafem qualsevol cas triat a l'atzar. Em consta que vostè coneix un poble que és el poble sahrauí. En quin territori el posem, aquest poble? Si volem ser..., continuar fent-hi programes de cooperació, on el posem, aquest poble? En quin espai geogràfic i territorial el posem? Si volem fer exactament el mateix amb la gent, doncs, que parla determinades llengües de l'Amèrica del Sud, que desborden –en programes d'educació bilingüe– el marge estricte d'una frontera, no pot ser. Per tant, per això hem preferit parlar de «països i pobles», perquè hi ha pobles, doncs, que no tenen territori, que no coincideix el territori amb el d'un estat o amb el d'una regió administrativa, sinó que van més enllà.

Pel que fa referència, finalment, als grups de la majoria parlamentària que donen suport al Govern, doncs, els vull agrair el seu vot favorable i les intervencions i el posicionament que han efectuat prèviament.

Moltes gràcies, senyor president, i, àdhuc, senyors diputats i diputades.

El president

Gràcies a vostè. (*Veus de fons.*) Per què em demana la paraula, senyor Domingo?

El Sr. Domingo Domingo

Por directísimas alusiones, señor presidente.

El president

Com?

El Sr. Domingo Domingo

Por directísimas alusiones del señor...

El president

Doncs, té el temps similar que han tingut els anteriors compareixents: un minut i una miqueta.

El Sr. Domingo Domingo

Seré muy breve, señor presidente. Únicamente, puesto que hablamos de horas, le voy a recordar yo a usted también el *rellotge* de Sant Pol. ¿Se acuerda del *rellotge* de Sant Pol, verdad? Pues yo creo que la función de este diputado, en este caso, ha sido preguntarle por la hora, y usted se enfada. Evidentemente, se enfada por una razón, porque se equivocó a la hora de poner el reloj, que lo ha puesto en el sitio donde da siempre la sombra en vez de donde da el sol. Y ya sabe que aquí era... *un rellotge de sol*.

Pues yo creo que en las políticas de cooperación se ha equivocado. Evidentemente, de entrada, en la concepción, desde el primer momento, de..., por lo menos la que ha expuesto a lo largo de esta legislatura. Y permítame, a este diputado, puesto que hablamos de hora, que le recuerde la hora permanentemente. Y, desde luego, en este caso voy a ser tan tozudo como usted, puesto que si es tozudo o considera tozudo a este diputado que lleva escasos tres años, desde luego, los catalanes..., somos mucho más pacientes aguantando determinadas políticas y determinadas políticas de tambor desde hace muchísimo tiempo, desde hace muchísimo tiempo, que son las que ha aplicado.

Únicamente, me ha entendido mal. Evidentemente, ahora entiendo por qué no hay ninguna cita al plan director español en el plan de cooperación que ha presentado hoy aquí. Porque cuando yo me refería a las señas de identidad de la política de cooperación española..., le voy a recordar cuáles son, las que incluye el plan y las que yo he citado: habla de libertad, responsabilidad, igualdad, justicia, no-discriminación, solidaridad, respeto activo, diálogo, coherencia, transparencia... Estas son las señas de identidad de la política española en materia de cooperación. Desde luego, muy alejadas de las que usted defiende, que están más próximas al Día de la Raza, desde luego, que las que yo defiendo.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

D'acord. Moltes gràcies, senyor Domingo.

Passaríem, en tot cas, a fer dues votacions. Fixin-s'hi bé, tal com ens han preparat també els equips de la cambra i els lletrats el tipus de votació. Primer votaríem les tres esmenes que s'han acceptat del Partit Popular, i després votaríem el pla en el seu conjunt, eh?

Doncs, bé, procedim a la votació de les esmenes acceptades per part dels grups que donen suport al Govern.

Vots a favor?

D'acord.

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovat per 13 vots a favor, 1 en contra i 8 abstencions.

Molt bé.

Doncs, ara procediríem, finalment..., sotmetem a votació la resta del projecte, que ja ha estat esmenat.

Vots a favor?

Gràcies.

Vots en contra?

Moltes gràcies. No hi ha lloc...

Abstencions?

No hi ha lloc a abstencions.

Ha estat aprovat per 12 vots a favor i 10 vots en contra.

Arribat aquest punt, podem donar per aprovat, evidentment, el Pla director de cooperació al desenvolupament.

I volem agrair la presència del vicepresident Carod-Rovira, del senyor Niubò i del senyor Minoves. I desitjar a tots vostès molt bona feina, molt bon estiu, també, i dir-los que ha estat un plaer estar en aquesta comissió, amb el seu treball, i que –potser amb unes altres persones– desitgem que en els propers mandats continuï havent-hi molta solidaritat i molta cooperació. I molt agraïts també a les persones que ens han volgut acompanyar de les agències i d'altres institucions i entitats. Moltes gràcies a tots vostès i un bon estiu.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts.